

Giới thiệu Độc Sủng Mị Phi

Nàng bởi vì một lời nói dối mà phải chấp nhận sống ở một thời đại khác với một thân phận khác.

Hắn là đế vương của một nước lại bị một nữ nhân phát giác bí mật trị quốc.

Nàng là nữ nhân đầy mị lực, sở hữu đôi mắt hai màu, là người không cưỡng cầu trong mắt người khác. nhưng nàng chính là cái gai muốn trồng không được, muốn nhổ không xong trong mắt hắn.

Còn nữa, hắn - một kẻ mang hai thân phận.

...

Trầm Duật, ngồi ở trên cao, an tĩnh như nước, nhìn xuống nữ tử đeo mặt nạ che đang nhảy múa trước mặt. Hắn chẳng hiểu vì sao nàng ta lại đeo mặt nạ. Đôi lông mày nhíu lại, nhìn rõ dung nhan của nàng ta. Đáy mắt hùng hực lên một cổ lửa đỏ, muốn thiêu đốt nữ tử trước mặt.

...

"Cự Quý Phi, yêu dấu của trẫm, người chính là thật sự quên hay cố tình quên?" - Trầm Duật không nhanh, không chậm nhìn vào mắt nàng ta. Cái nhìn đáng sợ bao trùm cả người Bạch Anh, khiến nàng ớn lạnh từng đợt da gà. Chưa dừng lại ở đó, hắn như tên điên lao đến, đè chặt nàng vào tường. Đáy mắt như tóc ra lửa muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Để rồi xem, là bổng đế cơ quyền cao, lực mạnh, hay mị phi người cao tay!"

Bạch Anh sắp không thể thở, sợ đến mức nước mắt rơi thành dòng, bi thương nhìn hắn.

"Rốt cuộc ta đã làm gì ngài..."

...

Dưới gốc hoa lê, nữ tử áo trắng, xinh đẹp, như ánh trăng hôm đó. Ánh mắt buồn bã, tay nâng bình rượu cũ. Nàng nghiêng đầu dốc ngược bình rượu mai. Hóa ra, đây mới chính là lời chúc Cự Linh Nguyệt nói với nàng. Đúng vậy, sống không đau khổ, thật rất khó...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Khởi đầu

Bạch Anh ngồi im lặng trên thềm cửa sổ phòng mình. Ánh mắt xa xăm nhìn vào trong màn đêm u tối.

Lại một năm nữa trôi. Lại già đi một tuổi. Thật hay, hôm nay chính là sinh nhật Bạch Anh. Một ngày sinh nhật buồn bã trong cái tiết trời trở xuân, lạnh lẽo khó chịu của ngày giữa tháng giêng.

Bạch Anh nhận cuộc điện thoại, chỉ nghe mà không đáp, lặng lẽ cúp máy. Có lẽ, nàng chẳng muốn nghe những lý do nhảm chán, năm nào cũng xuất hiện làm bức bình phong cho sự vắng mặt của mẹ nàng.

Bạch Anh thở hắt ra, với tay lấy chiếc áo dạ, cùng cái khăn len. Nàng bước ra khỏi nhà, quyết định ra ngoài đường dưới cái độ ẩm của trời đêm.

Đôi mắt lơ đãng đi qua khắp con ngõ, góc phố, ồn ào nhộn nhạo. Nàng chẳng muốn để tâm đến bất cứ điều gì, chỉ thấy đơn giản, đi kiếm quà sinh nhật cho bản thân.

Nhà nàng giàu. Bố nàng làm to, mẹ nàng quan lớn. Nhưng ly dị rồi. Ngày này, năm nào, nàng chẳng có quà từ bọn họ. Nàng thấy nó. Nàng vứt rác. Bạch Anh, lúc nhỏ, mong đến sinh nhật để gặp bố, gặp mẹ. Bạch Anh bây giờ, chỉ muốn biến mất khỏi thế giới nhạt nhẽo, nhảm chán, sống mà chỉ như tồn tại, chẳng có mục đích gì.

"Chị ơi, mua giúp em với..." - Bạch Anh giật mình, dừng lại. Nàng cúi đôi mi, hình ảnh đứa nhỏ đen nhem, xấu xí, trên người chỉ có một cái áo len sờn cũ, mục nát, tay run còng, ôm cái mâm bày những món đồ vật vãnh, không ấn tượng.

Nàng không hiểu vì sao nó lại đứng ở đây trong khi còn nhiều nơi khác để nó buôn bán. Ngay sau đó, nàng nhìn thấy một lão bà, cổ gầy co người, nép sau đứa trẻ. Khuôn mặt hắn học một mòi, lạnh cóng.

"Chị...oi..." - Đứa bé nam, mặt nhợt nhạt, méo mồm, muốn cầu xin Bạch Anh giúp nó.

Bạch Anh nhìn lại đứa nhỏ. Đôi mắt quét qua một lượt những món đồ cũ kỹ, nàng thấy trên đó có một sợi dây bạc, có mặt thạch anh màu xanh lục, trông rất kỳ lạ. Bạch Anh, hồn phách như bị hút hết vào đó. Đôi tay bất giác cầm sợi dây lên, khuôn miệng nàng như chìm đắm vào màu xanh ngọc ngà đẹp đẽ đó.

"Chị lấy cái này." - Bạch Anh nhìn về phía đứa nhỏ. Đôi mắt như cười lên.

"Mười đồng ạ.." - Đứa bé rụt rè, giọng lắp bắp.

Bạch Anh rút tờ một trăm đưa nó, còn cười thân thiện, bảo nó cứ giữ tiền thừa, nàng còn cời cả áo dạ trên người đưa cho đứa bé.

"Em đáp cho bà hộ chị."

Đứa bé òa khóc trong đêm lạnh, nó cảm ơn Bạch Anh rồi rít. Bạch Anh ôm lại nó, rồi rời đi.

...

Bạch Anh công nhận bỏ áo khoác ra mới thấu được cái lạnh đầu năm. Nàng mặc kệ, dù sao cũng tìm được quà rồi, về vậy.

Bạch Anh quay gót, nàng cảm thấy hàm răng của mình không kiềm được lạnh mà đập vào nhau.

...

Gió càng lúc càng mạnh, vừa về đến nhà, Bạch Anh đã ngâm mình trong bồn nước nóng. Cảm giác thoải mái đến cả khi nàng trở về giường ngủ một giấc.

Tay Bạch Anh cầm lấy sợi dây, mân mê đến quên cả cắt nó, cứ như vậy mà đi ngủ.

"Bạch Anh..."

"Bạch Anh..."

Trong cơn mơ màng, chẳng hiểu vì sao Bạch Anh lại nghe thấy có người gọi tên mình. Vậy mà, muốn mở mắt ra nhìn xem là ai lại chỉ thấy mí mắt nặng trĩu. Đến tay cũng không nhúc nhích được.

Lẽ nào, Bạch Anh thầm nghĩ, mình bị bóng đè? Hai mươi năm sống trên đời chưa từng gặp chuyện kinh dị này. Không lẽ đi lạnh một đêm, nguyên khí giảm sút, gặp phải chuyện này?

Bạch Anh cố gắng không suy nghĩ đến, cố gắng vùng vẫy thoát ra. Ấy vậy mà, càng vùng vẫy càng như bị nhốt lại.

...

Rầm!

Bạch Anh mở mắt, thờ hồng học. định tìm kiếm bàn đèn, lại chỉ thấy đây chỉ là một khoảng không trống rỗng. Bạch Anh chẳng biết đã rơi vào đâu, vội đứng dậy, mò mẫm, tìm đường đi.

Bạch Anh vừa đi vừa la lớn. Đến khi mệt nhoài, vẫn không một ai đáp lại.

Bỗng dung, có một luồng sáng thu hút ánh nhìn của Bạch Anh. Nàng nhanh chóng đi đến đó.

Đi một hồi lâu, Bạch Anh nhìn thấy một cô gái. Nàng nằm ngủ trong một cái kén, chẳng rõ dung mạo ra sao. Chỉ thấy nàng đeo bịt mắt, che đi mắt trái của mình.

Bạch Anh tò mò đưa tay chạm lên cái kén, bất chợt

...

"Tiểu cô nương, đã đến lúc qua cầu rồi. Đừng đứng đợi nữa. Cô đợi nữa, sẽ lỡ mất chuyến đi." - Một bà lão, tay bưng bát canh, khuôn mặt nhăn nheo, rất có thiện cảm, nói với cô gái mặc tổ y nhỏ bên cầu.

Bạch Anh dám nghĩ đây chính là Mạnh Bà, còn chỗ kia chính là cây Cầu Nại Hà trong truyền thuyết.

Một tiếng sét đánh ngang tai Bạch Anh. Chẳng lẽ, nàng chết rồi? Không thể nào.

"Người...chưa chết." - Tiếng nói trong trẻo của một nữ tử khiến Bạch Anh hoảng hồn, thoát khỏi mộng ảnh vừa rồi.

"Tôi đang ở đâu? Cô là ai?" - Bạch Anh cảnh giác, co gập người xuống, như con mèo hoang đề phòng kẻ lạ.

"Đừng sợ, ta là Cự Linh Nguyệt, là kiếp trước của ngươi, mong ngươi giúp ta sống phần đời còn lại ở Tinh Lệ."

"Cô điên à, chúng ta ở hai thời đại khác nhau, sống ở thời của cô, không lẽ tôi sẽ chết ở thời của tôi?" - Bạch Anh có chút kích động.

"Đừng lo, ta sẽ đưa cô về khi cô giúp ta tìm được tứ lan."

"Ít nhất cũng cho tôi nhìn thấy bộ dạng của cô chứ? Hơn nữa, khi nào cô sẽ đưa tôi về? Cự Linh Nguyệt!"

Bạch Anh vừa dứt lên, bỗng dừng, cái kén ban nãy xuất hiện. Nữ tử ngủ ở đó, bây giờ đã tỉnh dậy, hơn nữa, nàng ta cũng tháo bịt mắt, đối mặt với Bạch Anh. Đôi mắt nàng từ từ hé mở.

Chờ chút! Mắt mắt khác nhau? Là dị tượng mà các tờ báo lá cải hay nhắc đến đây sao? Không lẽ? Nó xuất hiện từ thời còn Thần Thoại?

"Mắt trái của ta, chứa Mị Lực, ngươi không nên để người khác nhìn thấy nó. Chúc ngươi, sẽ không đau khổ...Cám ơn ngươi." - Nữ tử đó, nở một nụ cười.

Bạch Anh còn đang ngây người vì vẻ đẹp của nữ tử, liền thấy bản thân như bị tan chảy, đôi mắt vô thức nhắm lại.

"Dưới gốc hoa lê, có một bình rượu mai, khi thật buồn, thật đau khổ, hãy uống nó..."

Bạch Anh nghe chữ được chữ mất, chưa kịp hiểu đã như rơi mình xuống mùi dấm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc đời mới

Choang

"Nương nương, nương nương người tỉnh rồi. Nương nương..."

Bạch Anh, choáng váng, mở mắt. Bên tai nghe thấy tiếng khóc inh ỏi của đứa con nít. Nhưng mà, khoan đã, nương nương? Phí Bạch Anh nàng thành nương nương khi nào?

"Cô...à không, ngươi là ai?" - Bạch Anh, ánh mắt khó hiểu nhìn đứa nhỏ trước mặt. Trông tầm mười ba, mười bốn, dung nhan cũng không tệ, lúc khóc, trông rất kinh diễm nha.

"Nương nương, người bị lũ người xấu đẩy ngã cầu đã mất luôn trí nhớ rồi sao...oaa.." - nàng ta lại khóc rống lên.

"Em, là tiểu a đầu của ta?" - Bạch Anh có chút sợ nghe tiếng hét của a đầu này.

"Đến Tiểu Thúy, người cũng quên rồi, oaa..." - Nha đầu Tiểu Thúy lại rống lên làm Bạch Anh sợ đến muốn búng tai, vội vã ôm lấy Tiểu Thúy, an ủi, dỗ dành.

"Em bình tĩnh, ta vừa té dậy, đầu vẫn còn vấn đề, em cứ từ từ kể lại ta nghe đã có chuyện gì."

Tiểu Thúy nghe nói, liền lấy tay quạt nước mắt, như nhớ ra gì đó, vội sợ hãi, quỳ thụp xuống, làm Bạch Anh giật mình.

"Tiểu Thúy, em sao vậy?" - Bạch Anh vội nhích đến, Tiểu Thúy liền lùi lại. Nét mặt vô cùng sợ sệt, nhưng ngay sau đó, như nhận ra gì đó, nét mặt lại giãn ra, thờ phào một cái.

"Em không sao hết, nương nương."

"Vậy thì kể ta nghe có chuyện gì đã xảy ra?" - Bạch Anh đỡ Tiểu Thúy đứng dậy, đưa nàng cùng ngồi vào bàn.

Tiểu Thúy nhỏ bé, đưa hai tay quạt nước mắt như đứa trẻ, làm ra vẻ hân hạnh như tài nhân tấu chuyện, chậm rãi kể Bạch Anh nghe.

"Hôm đó, nương nương ở bên cầu Tam Thủy, thả thuyền giấy, em không dám ở gần người, vì sợ người không thoải mái, nên đứng đã đứng ở trước biệt viện bên cầu chờ nương nương. Lúc lâu sau đó, em thấy có đám người áo đen đi lại chỗ nương nương, lén lút, em đi theo, phát hiện Ôn Tích Phi tử cũng ở gần đó, em không thể lại chỗ nương nương mới đi gọi Tiểu Hàn vương gia đến cứu người. Nhưng mà, vừa quay lại đã thấy nương nương rơi xuống rồi. Nương nương, người hôn mê hết ba ngày rồi..." - Tiểu Thúy vừa nói, vừa khóc.

Trong đầu Bạch Anh trở nên đau nhức, những hình ảnh mờ mờ ảo ảo hiện lên, nàng không nhìn ra rõ là gì, chỉ thấy man mác như lời Tiểu Thúy, nàng bị

xô ngã xuống nước, thấy cả nữ tử áo đỏ từ trên bờ cao nhìn xuống, còn sau đó, không có sau đó.

"A!" - Bạch Anh rên nhẹ, mặc dù là xuyên về, nhưng không sao, ký ức vẫn còn đọng, giúp ích cho nàng cũng được.

"Hoàng thượng có đến thăm ta không?" - Bạch Anh sợ Tiểu Thúy lại lo lắng thái quá, liền chuyển sang hỏi thứ khác. Phi tử thì thường hỏi về chồng, nên nàng hỏi về tên đề quân kia vậy. Thế nhưng, mặt Tiểu Thúy trông như hoa héo, miệng sắp méo máo, mắt lại ầng àng, khiến Bạch Anh nhận ra, Cự Linh Nguyệt, là một phi tử thất sủng.

"Vậy còn Tiểu Hân, là ai?" - Bạch Anh miễn cưỡng, nhìn Tiểu Thúy.

"Là Quận Hầu Vương gia, em trai ruột của Hoàng Thượng, vương gia là người thân nhất của nương nương ở trong cung này." - Tiểu Thúy cười tươi như hoa nhắc về Tiểu Tiểu gì đó, Bạch Anh không nhớ.

"Vậy ta là ai ở nơi này..." - Bạch Anh tự dưng rơi vào vô thức, hỏi Tiểu Thúy.

"Nương nương, người quên mất mình là ai rồi sao...nương nương..." - Tiểu Thúy mắt rung rung.

"Chẳng phải em nói ta bị té mất trí rồi sao? Nên em phải nhắc cho ta nhớ chứ." - Bạch Anh dùng giọng ôn nhu nhất để nói với Tiểu Thúy.

"Nương nương, người là Quý Phi của hoàng thượng, người vào cung lúc mười ba tuổi, đến năm mười lăm, người được hoàng thượng triệu vào chính cung, thị tẩm, sau đêm đó người được sắc phong từ Đáp Ứng lên thẳng Quý Phi, khiến cho người khác luôn ghen ghét người." - Những lời Tiểu Thúy nói khiến nàng thấy có chút mâu thuẫn, nếu đã thăng từ Đáp Ứng lên Quý Phi, ắt hẳn phải được đặc sủng lắm, đằng này, lại là phi tử thất sủng, là lý gì đây?

"Tiểu Thúy, em có biết Hoàng Thượng trông như thế nào không? Hẳn tên gì?" - Bạch Anh lại tò mò hỏi về Hoàng Thượng.

"Nương nương, em chỉ là nha đầu nhỏ bé, sao dám nhìn thẳng vào Hoàng Thượng, tội khi quân đó." - Tiểu Thúy trợn mắt, điệu bộ trông rất buồn cười.

"Vậy thì thôi, mà Tiểu Thúy, em biết có chỗ nào trốn được ra ngoài chơi không? Ta nằm hôn mê ba ngày rồi, trong cung cấm cũng chán chết, muốn ra ngoài chơi cho đỡ chán." - Bạch Anh trưng ra cái bộ dạng nũng nịu người khác. Dù sao cũng là phi tử thất sủng, chả ai tới viếng, thì ở làm chi cho chán. Uầy trốn đi ngắm phố phường mới vui nhay.

"Nương nương, người như vậy còn có hứng đi chơi á? Người không sợ, chúng ta bị bắt gặp thì sẽ như nào sao? Nương nương, không được đâu." - Tiểu Thúy như bà cụ, sợ trước, lo sau.

"Vậy là em biết đúng không? Chúng ta giả nam đi, vậy được rồi." - Bạch Anh ưỡn người, nắm tay Tiểu Thúy đi thay y phục.

Đêm đầu tiên, xuyên không, cải trang làm nam tử, cũng phải cho đẹp chút. Đùa thôi, Bạch Anh học lõm trên phim, thấy người ta cải trang, trông như trò bịp.

Bạch Anh chạy đến trước tủ, mở ra, mồm miệng há hốc, tính ra Cự Linh Nguyệt cũng dám cải trang đi chơi rồi mà, đồ nam nhân này.

"Tiểu Thúy, ta trước đây cũng cải trang nam nhân trốn đi rồi, sao em lo thế, mau lên."

Bạch Anh cầm bộ đồ nam, mặc thử, còn vắn tóc của nam, đeo thêm bịt mắt Cự Linh Nguyệt dùng che mắt, đúng là trang nam nhân hảo soái à nha.

Bạch Anh chạy lại kéo tay Tiểu Thúy vừa mới thay đồ xong, chạy đi ra ngoài.

Tiểu Thúy dù có sợ, vẫn chỉ đường đi trốn với Bạch Anh.

...

Phố chợ thời xưa, trông thật ồn ào, không khác so với thời hiện đại là bao. Bạch Anh chìm đắm vào cái náo nhiệt của những tiếng rao hò lô, của cách con người xưa hò hét, tung hô một màn biểu diễn.

Tay nàng cảm lấy xiên hò lô, ngọt ngọt ngậy ngậy, đứng trước tủ lâu, hình như là lớn nhất ở đây. Bạch Anh, đến bây giờ mới thật sự mở mang tầm mắt. Trước giờ chỉ thấy trên phim ảnh, không nghĩ có thể nhìn tận mắt ở ngoài. Nói thật, xuýt xoa là chưa đủ để diễn tả cái cảm giác của nàng lúc này.

"Ai nha, vị công tử này, chỗ ta có mấy vị cô nương mới đến, đầu giá bằng vàng tài nghệ hảo tuyệt a. Ngài muốn thưởng đàn cũng có, thưởng sắc lại càng có. Công tử, ngài có muốn thử không?" - Tiếng của ma ma ở đây, có chút dễ nghe. Bạch Anh nghe quảng cáo, thực rất muốn vào, liền dắt Tiểu Thúy, nét sợ sệt bước vào.

Trong này quả thật còn hơn là chốn ăn chơi thường thấy, xanh xanh đỏ đỏ, còn cả mấy màu trầm trầm, trắng trắng. Đúng là quy tụ dân thiếu gia, đại công tử không à nha.

Bạch Anh tiến lên trước đại sảnh, chọn một cái bàn, gọi rượu, gọi trà, ra về thiếu gia thứ thật. Tiểu Thúy trố mắt mà nhìn nương nương của mình, à không đại công tử từ nhà mình sa đọa.

"Nương, a, thiếu gia, chúng ta, có phải là nên về rồi không?" - Tiểu Thúy nhát gan, lo lắng, năn nỉ Bạch Anh.

"Tiểu Thúy à, em như vậy là lộ hết đó." - Bạch Anh ghé sát tai Tiểu Thúy.

Tiểu nhị vừa mang rượu ra, Bạch Anh đã cầm cả bình nốc vào họng. Mùi rượu thơm, nhưng vị chát, pha lẫn ngọt ngọt, nồng đến mũi. Hơi cay làm má Bạch Anh ửng đỏ, trông như thiếu niên chưa chín chắn, còn hơi miệng sữa.

Tiếng đàn từ trên cao ngân lên từ trên đài cao, thu hút ánh nhìn của Bạch Anh. Nàng ngược mặt lên, nhìn thấy một nữ tử, đeo mạn che màu tím lá loi, đưa mắt, nhu tình gọn từng làn sóng trong nhịp đàn. Tiếng đàn nghe rất êm, nhưng nhu tình của nó, lại quá đông đưa, người có sở thích đặc biệt với đàn tranh như Bạch Anh, nghe thật chói tai. Nàng đập bàn, khiến tất cả ánh mắt đều dồn vào mình. Chắc là do nàng say nên hóa rồ rồi.

"Vị Bạch công tử này, đập bàn trong tiếng đàn của mỹ nữ như vậy, là ý gì? " - Nam nhân gần đó, phong độ tiêu sái, một thân áo bào xanh, nhướn mày nhìn Bạch Anh.

"Bản công tử, thấy tiếng đàn êm ả, du dương, nhưng lại bị quấy đục bởi màu lá lướt của mỹ nữ trên kia, nghe không thuận tai." - Bạch Anh má phỉm hồng, giọng như tên say mềm, nắc lên vài cái.

"Xem ra, Bạch công tử am hiểu, thạo đàn lắm? Dám hỏi, người có dám chứng thực, đàn của người, hơn cả một bậc so với mỹ nhân?" - Tên nam nhân đó nhìn Bạch Anh, mày nhíu lại, nhưng khuôn miệng, rõ là đang cười.

Bạch Anh nhìn hẩn, ra vẻ như đại gia thứ thiệt. Tay phát tà áo trắng, nhoeen miệng, đi đến chỗ cầm tranh. Nàng như lẳng tử giữa chốn hồng trần, băng che mắt chỉ khiến nàng trở nên thêm phần cuồng hút.

Đôi bàn tay nàng thanh thoát, gảy trên từng dây đàn. Mắt nàng nhắm lại, đôi hàng mi lay động theo giai điệu đàn phát ra.

"Tiểu tiểu sinh kim ốc,

Doanh doanh tại Từ Vi.

Son hoa sáp bảo kết,

Thạch trúc tú la y.

Mỗi xuất thâm cung lý,

Thường tùy bộ liễn quy.

Chỉ sấu ca vũ tán,

Hóa tác thái vân phi."

(Cung trung hành lạc kỳ 1 - Lý Bạch)

Bạch Anh chẳng hiểu vì sao lại thốt lên bài thơ này. Nàng cũng chẳng biết tại sao có thể chơi đàn một lúc hay đến như vậy. Dẫu cho lúc nhỏ có học, nhưng không đến mức thông thạo điều luyện thể này. Còn thuộc cả thơ Lý Bạch.

Bạch Anh lòng thầm trầm trồ, khen ngợi Cự Linh Nguyệt này quả nhiên lợi hại.

Tấu đàn xong, nàng đứng dậy, cúi chào, tỏ ra chuyên nghiệp như những người nghệ sĩ nàng thường thấy. Bạch Anh cư nhiên nở nụ cười xinh đẹp, rồi đi cùng Tiểu Thúy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tên cuồng sắc loạn

Bạch Anh, thân dáng thông dong, tay chấp sau lưng, ưỡn bụng, tướng đi hình chữ bát như những tên quan hách dịch thời đó. Ánh cười thỏa mãn, chợt lóe lên cái suy nghĩ biến thái.

Bạch Anh nắm lấy Tiểu Thúy chạy ngang qua tất cả những căn phòng. Tiếng cười khúc khích mỗi lần đẩy một cửa phòng của Bạch Anh càng lúc càng giòn tan sau những trận mắng điên cuồng của lũ hoạn quan, ham mê sắc khí.

Bạch Anh leo lên được căn phòng ở trên cao nhất. Nàng nhìn thấy nơi này thật rất đẹp. Từ đây ra ban công, có thể nhìn thấy toàn thể cái trung tâm ồn ào náo nhiệt ở cái thời này. Bất giác, Bạch Anh nhớ lại những ngày nàng còn là chính nàng, sống ở chính bản thân mình. Nàng nhớ cái cảm giác ở trên tầng

thượng, một mình ngắm sao. Một mình chơi đùa. Một mình trải qua tuổi trẻ. Còn cả, một mình nhớ họ. Nhớ người ấy.

Trong một giây phút nào đó, trước mắt Bạch Anh chợt trở nên sống sánh, mờ nhạt.

"Người là ai?" - Giọng nói đanh thép nào đó, vang vọng từ sau lưng khiến Bạch Anh lẫn Tiểu Thúy đều giật thót mình.

Bạch Anh ôm lấy ngực quay ngoắt lại, một cú lườm cho tên biến thái nào đó.

"Bản công tử, chỉ dạo chơi thôi." - Nàng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt của tay ăn chơi, cười nói với hắn, chân phối hợp chuồng đi. Chỉ là, chưa kịp chuồng, thì tên biến thái áo mặc nửa kín nửa hở kia đã tóm gọn cổ áo nàng.

"Người có gan bước đến nơi không thể vào, lại không có gan ở lại?"

Luồng sát khí khiến Tiểu Thúy tay run đến mức muốn hét ầm lên.

"Vị đại ca này, ta đây là lần đầu đến đây, người không phải nên rộng lượng một chút chứ."

Bạch Anh như con mèo nhỏ, đẩy mắt tỏ ra vô tội, ngây thơ không biết hậu quả.

Tên điên cuồng, biến thái, háo sắc kia vẫn chưa chịu buông nàng ra, đôi đồng tử trở nên hăm hở, khiến Bạch Anh có chút sợ hãi, nuốt ực. Khóe miệng hắn nhếch khẽ, khóe môi nhìn giống như ánh trăng khuyết treo ngoài kia.

"Hay đêm nay, ta đổi khẩu vị nhĩ, con cáo nhỏ?"

Mắt chữ A, mồm chữ O, Bạch Anh không thể tin lại có kẻ cuồng sắc đến mức bán loạn như hắn. Nàng dẩy dựa, miệng chửi rủa hắn. Đến mức, tên cuồng loạn đeo mặt nạ sắt, bậc cười đè nàng vào tường, bắt chấp cho Tiểu Thúy có la có hét đến mức nào cũng không buông nàng. Lực cánh tay đè lên ngực nàng càng lúc càng mạnh khiến Bạch Anh bắt đầu sợ hãi, đến khó thở. Nàng dù không thể nói vẫn trừng mắt nhìn hắn.

"Cáo nhỏ, là người cố tình quên, hay người không dám nhắc?"

Tên cuồng loạn, ghé sát mặt vào Bạch Anh, phả hơi nóng từ giọng nói khiến tim nàng đập loạn xạ, muốn nhảy vỡ lồng ngực.

...

"Cự Linh Nguyệt, người là con cáo gian xảo!"

"Cự Linh Nguyệt, Bạch Ly ta lấy danh dự đảm bảo, sẽ có ngày cái đuôi này của người, ta sẽ cắt nát nó!"

"Cự Linh Nguyệt, người nghĩ nắm được đằng chuôi của ta, người sẽ an toàn?"

...

Một loạt dây ký ức chạy trước mặt, khiến trước mắt Bạch Anh trở nên mờ ảo, chóng mặt.

"Người...người..." - Bạch Anh cảm giác cổ họng bị đắng nặng xuống. Cả người nàng ngã nhào vào lòng tên trước mặt.

...

Bạch Anh bật dậy, như gặp phải ác mộng. Nàng nhìn thấy mình đang nằm trên giường, rèm buông xuống. Nàng nhấc tấm rèm lên. Đôi mắt quét một lượt khắp căn phòng nàng đang nằm.

Tiểu Thúy bùng chậu nước, từ ngoài hấp tấp chạy vào giường nàng. Ánh mắt sợ sệt nhìn Bạch Anh, tựa như sắp có chuyện đại họa.

"Tiểu Thúy, chúng ta, đang ở đâu? Còn nữa, y phục của ta, là người thay sao?" - Bạch Anh mơ hồ nhớ về những mảng ký ức tối qua.

Nàng nhìn thấy Tiểu Thúy, mặt trắng bệch, tay bùng chậu nước cũng run run, không vững.

"Tiểu Thúy, em sao vậy?" - Hàng lông mày nàng chau lại, trong lòng có chút lo lắng.

"Nương nương, em xin lỗi, lúc đó nương nương ngắt, hần định giết người, nói là người biết về cái gì không nên biết, em cầu xin hần, nhưng hần không nghe. Nhưng mà. Nhưng mà sau đó, không biết vì sao hần lại nói tới khế ước gì đó, em không hiểu, hần bắt em lấy máu điểm chỉ tên người. Hần nói, chỉ cần em làm vậy, người sẽ an toàn. Tiểu Thúy không thể đọc chữ nên không hiểu bản khế ước đó, nương nương, xin người giết Tiểu Thúy đi." - Tiểu Thúy hất đổ chậu nước, văng hết lên người, còn tung tóe, dính lên quần áo của Bạch Anh, quỳ thụp xuống, giọng run rẩy cầu xin nàng.

Ngay lúc đó, Bạch Anh chỉ thờ phào một cái. Cực chẳng đã, sống vẫn tốt hơn chết ngay lúc đó. Nàng vẫn chưa hoàn thành lời hứa với Cự Linh Nguyệt, cam chịu một chút cũng được.

"Không sao đâu Tiểu Thúy, chỉ là ta có lợi ích nên hần lưu mạng cho ta, sẽ không làm gì ta đâu." - Mặc dù trong lòng vẫn hoài nghi về cái khế ước đó,

nhưng Bạch Anh, lòng đinh ninh, đảm bảo tên cuồng sắc loạn đó sẽ không làm gì quá đáng với nàng.

...

Bạch Anh khoác trên mình bộ Huyết Cơ rực rỡ, đi dạo trong ngự hoa viên. Mái tóc dài vấn cao một nửa, còn một nửa xõa xuống như thác nước chảy giữa trời xanh rực rỡ.

Nàng cài trâm Không Tước trên mái tóc thướt tha, như tòa ánh kim dưới ánh nắng mai ấm áp, trời tháng giêng.

Bạch Anh quyết định không đeo bịt mắt, mà đội màn che, để có thể hưởng thụ trọn cả đôi mắt mang mị linh này.

Sắc đỏ của nàng, giữa đồng hoa mẫu đơn đủ sắc, chen vài đóa hoa đại, mà người canh vườn chưa cất bỏ, hoặc bỏ sót nó giữa cái nơi rộng lớn này.

Trong đầu nàng, chẳng biết vì sao lại hiện ra khúc nhạc nàng đã đàn hôm qua ở tửu lâu. Cánh tay trắng nõn, nhỏ nhắn như cành đào của nàng đưa lên, tạo thành một động tác múa trên không trung. Ánh mắt nàng chẳng hiểu vì sao lại hình dung ra cảnh tượng nàng đang đứng dưới gốc hoa lê, cả thân người uyển chuyển múa nhịp nhàng theo tiếng đàn của một nam tử mặc bạch y, gương mặt cúi xuống, chỉ thấy được đôi mày kiếm, cùng hàng mi như lụa lay động trong gió.

Nàng mỉm cười, đôi mắt nhắm lại, tưởng tượng mộng cảnh là thực tại. Khuôn miệng xinh đẹp nhoen lên một nụ cười tựa giọt sương sớm, lấp ló dưới tấm màn che. Nàng khiến người ta đều dồn trọng tâm vào chỉ một mình nàng.

Từng nét uyển chuyển, từng động tác. Thậm chí, chỉ là cái đưa ánh mắt cũng đẹp đến động lòng người.

Bạch Anh cứ thế say sưa múa, cho đến khi kết thúc điệu múa đó, điệu nhạc đó, trong tâm trí nàng. Bạch Anh vẫn không hề nhận ra, An Tĩnh Âm hoàng hậu, cùng những nữ phi tần, tiểu chủ khác đang dồn ánh mắt về phía nàng.

Tiếng vỗ tay từ phía An Tĩnh Âm, khiến nàng giật mình ngẩng đầu. Tiểu Thúy ở bên cạnh nhắc nàng đó là ai, nhắc nàng phải hành lễ trước mặt như thế nào.

Bạch Anh chỉ lóng ngga lóng ngóng, thi lễ rồi tỏ vẻ ngại ngùng, nhút nhát trước mặt An Tĩnh Âm.

"Cự Quý Phi, nàng múa hào đẹp đó a." - An Tĩnh Âm, điềm tĩnh, đáy mắt sâu hun hút nhìn nàng tỏ ý cười, khen ngợi trống rỗng.

"Đúng đó Cự ti, hoàng hậu nương nương, thần thiếp là người cùng một phủ với Cự Quý Phi, đã xem nàng múa rất nhiều, nhìn rất xuất thần. Người này giờ chẳng phải lo chuyện hôn lễ của Quận Hầu Vương không được long trọng, thu hút sao? Chi bằng, để Cự ti múa một điệu, chẳng phải là động lòng người, còn khiến nương nương bớt mối lo." - Cự Linh Uyển, em gái của nàng, nhưng không phải ở trong hậu cung, nàng là Cự thượng cung cục trong lục cục nữ quan, quản lý mọi việc chung ở trong cung. Cho nên việc nàng ta nói, không phải là không nên.

An Tĩnh Âm nhìn nàng, dù tranh đấu trong cung, nàng và Cự Linh Nguyệt không cùng một thuyền nhưng, dù sao nàng ta cũng là Quý Phi, cho nên không phải là không nên.

"Đúng vậy, Cự Thượng cung phải lý, A Tuyết, gọi Cự Quý Phi đến đây, ta muốn hỏi ý nàng."

An Tĩnh Âm phát tay để nha hoàn của nàng ta đến gọi Bạch Anh đến biệt viện.

Trong lòng An Tĩnh Âm thâm sâu khó lường. Gia nàng ta là An Tĩnh Triệt, tể tướng dưới triều Phù Thiên, nắm không ít quyền lực. Ngoài mặt, An Tĩnh Triệt cùng hoàng thất là giao hảo, nhưng bên trong lại tranh đấu không ít. Thế nhưng cư nhiên, điều không ngờ chính là An Tề tướng văn ra trận giúp hoàng thất, đổi lại con gái ông ta, An Tĩnh Âm phải là hoàng hậu. Cho nên, trận chiến ngầm này, có vẻ như đang đỉnh chiến. An Tĩnh Âm biết rõ bản thân chỉ là nước cờ, nhưng lại khó trách bản thân nàng cũng phải lòng quân chủ nước này, làm sao không nổi sinh sự ghen ghét với nữ nhân khác? Hơn nữa, Cự Linh Nguyệt càng chính là mối đe dọa của nàng.

"Thình an, hoàng hậu nương nương." - Bạch Anh hành lễ một lần nữa, nhìn cái gật đầu của An Tĩnh Âm mà đi đến chỗ mình ngồi xuống.

"Cự Linh Uyển Thượng Cung đã đề xuất để muội múa một bản cho Quận Hầu Vương Gia vào hôn lễ với đại công chúa nước Ái Chân, nàng nghĩ thế nào? Muội có muốn giúp ta thay hoàng thượng chúc phúc cho Quận Hầu Vương không?" - An Tĩnh Âm cười khó hiểu nhìn nàng. Đây đúng là chủ ý tốt. Chỉ ít là với nàng ta.

Bạch Anh ngẫm một hồi, chẳng nhớ được Quận Hầu Vương là ai, vẫn mạnh dạn gật đầu.

"Hoàng Hậu ti ti, người yên tâm, ta sẽ hảo chuẩn bị tốt a." - Tiểu Thúy từ đầu đến cuối đều ngạc nhiên nhìn nàng. Miệng không thể nói thành lời.

An Tĩnh Âm để nàng cùng Tiểu Thúy lui về chuẩn bị cho tối mai.

Bạch Anh hồi cung của mình, lòng vẫn thầm hỏi Quận Hầu Vương là ai.

"Nương nương, người, thật sự muốn chúc phúc cho gia sao?" - Tiểu Thúy im lặng này giờ, bất chợt lên tiếng khiến Bạch Anh ngạc nhiên quay đầu, nhìn nàng.

"Quận Hầu Vương chẳng phải là em của Hoàng Thượng sao?" - Bạch Anh ngu ngơ hỏi nàng.

"Nương nương, là Tiểu Hàn Vương gia, là Vương gia đó. Nương nương, người sẽ hối hận đó."

Tiểu Thúy bất lực nói cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiểu Hàn

Bạch Anh bật dậy giữa đêm lạnh lẽo. Những câu nói của Tiểu Thúy cứ vang vọng trong đầu khiến nàng chẳng tài nào hiểu được. Nàng bây giờ là Phí Bạch Anh, người từ thế kỷ XXI xuyên về cái thời nàng chẳng biết là ở đâu. Nàng không phải là Cự Linh Nguyệt, cũng chẳng hề trải qua những điều nàng ta đã trải qua thì làm sao nàng biết được Cự Linh Nguyệt đã dành điều gì cho người tên là Tiểu Hàn đó?

Nàng khoác chiếc áo choàng đi đến trước cửa sổ. Đôi mắt nàng chợt trở nên buồn bã, buồn đến mức Bạch Anh cũng không thể hiểu tại sao.

"Đêm ở đây, buồn thật..."

Nước mắt nàng cũng chẳng hiểu vì sao lại rơi xuống.

"Á..."

Bạch Anh nhìn thấy một bóng áo đen đã đánh cắp nàng lên cao. Hắn đặt nàng lên trên lưng một con bạch mã, còn bản thân lại ngồi phía sau nàng, đôi vòng tay lớn ôm lấy nàng. Đôi môi hôn lên mái tóc xõa xuống của nàng.

"Người...người là ai..." - Bạch Anh giật mình hoảng hốt vùng vẫy, trước ngực hắn. Đột nhiên, cả người bị ôm chặt cứng, đến mức không thể vùng vẫy được nữa.

"Nguyệt Nhi, nàng không nhận ra ta sao?" - Giọng nói ấm áp, đầy áp cái gọi là nhu tình khiến Bạch Anh giật mình. Nàng xoay đầu nhưng lại bị đôi bàn tay to lớn che mắt.

Bạch Anh không thể hiểu cái cảm giác lúc này là gì. Nàng không hiểu vì sao lồng ngực lại nhảy thót lên, như thể đằng sau nàng, chính là người mà khổ chủ yêu thương.

"Tiểu...Hàn..." - Bạch Anh vô tình gọi tên hắn, khiến đôi bàn tay ấy có chút ngập ngừng.

Dù vậy hắn vẫn ôm lấy nàng. Nhưng nàng chẳng thể nhận ra khúc môi đang cong lên của hắn.

"Trước đây, nàng không gọi ta như vậy, không phải là Tiểu Hàn, mà là Hàn Hàn." - Hắn ôm nàng, dịu dàng như thể đang cưng chiều tình nhân.

Bạch Anh hoảng hốt vội vàng muốn rời khỏi vòng tay của hắn, đến mức cắn một cái rõ đau vào tay Tiểu Hàn.

Đôi mắt Tiểu Hàn như rơi vào đáy vô vọng. Hắn thật sự tin, nàng đã quên đi hắn. Thật sự tin rồi.

Cả người hắn giữ lấy nàng, đập lưng ngựa bay lên cao.

"Nếu đã quên ta, vậy tại sao, ban nãy, nàng lại khóc?" - Tiểu Hàn cố níu cho mình một tia hy vọng, hắn trầm giọng, lộ rõ vẻ u buồn, khó nói.

"Ta khóc? Nếu ta phủ nhận rơi một giọt lệ là khóc vì người thì người tin?" - Bạch Anh cảm thấy lòng mình nặng trĩu chẳng hiểu tại vì sao. Nàng chỉ là nhạy bén nhận ra Tiểu Hàn là người Cự Linh Nguyệt yêu thương. Thế nhưng, có phải là người nàng cần tìm hay không, Bạch Anh không biết.

Trong một giây khắc nào đó, Tiểu Hàn cảm nhận được Cự Linh Nguyệt bây giờ đã thay đổi hoàn toàn. Hắn tự mong giá như đêm đó, có thể vì cùng nàng thả thuyền giấy mà cứu được nàng sớm hơn. Hắn không muốn nàng quên hắn. Hắn không muốn.

"Ta rất mong, nàng đừng đến hôn lễ của ta..."

"Thế sao? Nhưng ta đã lỡ hứa với hoàng hậu nương nương rồi, xin lỗi người."

...

Trời sáng rồi. Bạch Anh ngâm mình trong bồn tắm, như một lễ tẩy trần trước khi tham dự điều gì đó thiêng liêng ở cái nơi cung cấm này. Dẫu cho nhân vật chính không phải nàng.

Bạch Anh mặc bộ lam y tron, đơn giản đến thình an An Tĩnh Âm. Mái tóc nàng chỉ vấn qua loa theo lễ phép ngày thường. Còn cả đôi mắt, vẫn đeo miếng che như mọi khi. Vấn an xong, nàng đi dạo trong cung.

Tính ra, bản thân nàng, xuyên về làm Cự Linh Nguyệt cũng không vất vả quá. Hơn nữa, Tĩnh Lệ Cung, tên hoàng thượng ban cho nàng cũng không gọi là thảm hại, chỉ là trông buồn giống lãnh cung một chút.

"Tiểu Thúy, hoàng thượng, người tên gì?" - Bạch Anh bất thình lình quay sang hỏi Tiểu Thúy đang cầm mặt đi theo nàng, giật mình, sợ hãi.

"Nương nương, bọn nô tì như em, không được phép gọi tên ngài đâu, nương nương."

Ánh mắt tôn kính, cùng cái bộ dạng sợ hãi của Tiểu Thúy, khiến nàng phì cười, ghé tai sát mặt Tiểu Thúy.

"Được rồi, không nói to thì nói nhỏ."

Tiểu Thúy vẫn không dám nói, nàng ta chỉ im thin thút, chẳng chịu hé miệng.

"Nương nương, hoàng thượng họ Trầm.." - Tiểu Thúy vừa định nói, lại bị kẻ nào đó phá ngang.

Bạch Anh bực mình chính đáng nhìn kẻ phía sau lưng.

"Lại là Quận Hầu Vương?" - Nàng không chút kiêng nể nhìn hắn. Giọng lạnh lùng xa cách, khiến Tiểu Hàn có muốn cố tình gặp nàng cũng không dám tiến gần hơn.

"Nguyệt, à, Cự Quý Phi, bản vương vào cung dạo chơi, ai ngờ gặp nàng, chỉ bằng tán gẫu cùng nhau đi." - Tiểu Hàn giọng gao, chỉ mong nàng đừng tỏ ra xa lạ như vậy với hắn.

"Vương gia, không ở phủ lo hôn lễ, lại chạy đến đây để tán gẫu, chẳng phải có chút quá đáng với tân vương phi rồi không?" - Bạch Anh ánh mắt không kiêng dè, bỏ qua cái gọi là nhিপ đập con tim, nhìn hắn, tàn nhẫn.

"Ta..." - "Bổn cung còn có việc, xin cáo lui." - Tiểu Hàn chưa nói dứt câu, đã bị Bạch Anh chặn đường.

Hắn không hiểu vì sao, vì có gì mà một Cự Linh Nguyệt hắn từng biết, từng yêu hắn như ngọn lửa cháy bùng mãnh liệt, từng vì hắn làm tất cả mà giờ đây, lại như một kẻ khác mang dung mạo như nàng, giả danh nàng. Nhưng dù có là vậy, sau đêm nay, đoạn nhân duyên này của hắn và nàng, cũng chính là đứt dây cầm ương* thật sự rồi.

(Cầm ương: Ý là cầm uyên ương, dây cầm ương ý chỉ dây đàn uyên ương. Chủ đích để nói mối tơ duyên giữa Cự Linh Nguyệt và Tiểu Hàn đã chính thức đứt gãy.)

...

Bạch Anh thở dài.

"Tiểu Thúy à, dẫu ta có nhận ra hắn, thì sau đêm nay, hắn cũng đã có đích phi rồi. Còn ta, cứ an phận, trên cái ghế Quý phi này thôi nhỉ?" - Nàng buồn bã, trong lòng như nặng nề nhìn Tiểu Thúy, ánh mắt lo lắng cho nàng.

"Nương nương...người còn em mà." - Mặc cho tiếng thở dài của Bạch Anh, Tiểu Thúy vẫn nặn ra nụ cười, an ủi nàng.

Bạch Anh, để Tiểu Thúy quay về, còn mình cứ tiếp tục đi. Nàng đi qua những hoa viên, qua những biệt viện, cho đến khi nàng dừng lại trước tầm cung rộng lớn, nhưng lại trống trải cô đơn vô cùng.

Đôi chân nàng không kiềm được mà bước vào. Nàng đi cả một vòng lớn, hụt bước dừng lại, ánh mắt nàng dồn trọng tâm vào nam tử đang nằm trên chiếc ghế dài, dưới ánh nắng trước mặt.

Mày kiếm, mắt rồng, mũi cao, mà đầy, môi mỏng mà đỏ. Làn da rám, khỏe khoắn. Đôi hàng mi dày dặn, cong lên tham lam cái nắng ấm. Bộ áo bào trắng, có thêu rồng chìm, làm toát lên vẻ thần tiên, có mị lực của hắn.

Quả là một nam tử có một không hai trên đời.

"Người là ai?" - Giọng nói trầm, mà ấm, có nội lực mạnh mẽ, khiến Bạch Anh giật mình.

"A...ta là Bạch, à không, là Cự Linh Nguyệt." - Nam tử kia vừa nghe đến tên nàng, liền mở mắt. Đôi mi lay động, đồng tử đen tuyền, trong như nước của hắn liếc nhìn nàng.

"Người đến đây làm gì? Không biết đây là đâu sao?" - Nam tử giọng gay gắt, hắn mạnh như muốn nhắc nhở nàng đã vào lầm chỗ.

"Ta...không biết..." - Bạch Anh ngập ngừng, nhìn ra kẻ trước mặt rất quen thuộc nhưng lại không thể nhìn ra hắn là ai.

"Cút đi, trước khi ta giết ngươi." - Nam tử kia, giận mà như không giận. Tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ, đe dọa nàng.

"Tên nhũ của ta là Bạch Anh, còn ngươi tên gì?" - Bạch Anh liếc mạng nói tên mình với kẻ trước mặt. Nàng chẳng hề sợ, ngược lại còn thấy rất hài hước.

"Ngươi không sợ ta giết ngươi à!" - kẻ kia, chau mày, giọng vẫn không đổi sắc.

"Đúng là vậy a, bởi vì nể rất đẹp, ngươi sẽ không vì kẻ như ta, làm mất đi sự thoải mái của mình." - Bạch Anh cười tươi với hắn. Chẳng biết hắn có thấy không.

"Ồn ào." - Nam tử lại gặng giọng, mặc kệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ta nhìn Trầm Duật, không phải hắn

Bạch Anh trở về tâm cung của mình. Bộ Phụng Thanh đã được chuẩn bị cho nàng.

Đôi mắt nàng ngưng nhìn bộ phụng bào, trắng muốt, thêu chìm hình phụng đang sai cánh. Nếu áo bào của An Tĩnh Âm là Cát hi phụng, màu đỏ tươi rói, phụng uy nghi thêu nổi bởi những đường chỉ vàng thì của Bạch Anh, có cái gì đó gọi là ôn nhu, nhẹ nhàng, không quá trịch trọng, cũng không phải là tầm thường.

Bất giác, nàng nhớ đến nam tử trong biệt viện rộng lớn sáng nay, chẳng hiểu vì sao, nàng nhìn thấy hắn như thần tiên nào đó, không nhiễm chút bụi trần trong cái khí chất tao nhã, nhưng cao ngạo. Không biết, liệu sau cuộc trò chuyện chỉ mình nàng nói, thì hắn sẽ có lại ở đó, để nàng đến lần nữa?

...

Bạch Anh bước vào bồn tắm, như thể rửa sạch thân thể đã được tẩy trần lần nữa. Nàng ngắm mình trong những cánh hoa hồng đỏ tươi, mịn màng như nhung gấm.

Bạch Anh hưởng thụ cảm giác được hầu hạ, cư nhiên nhận ra, làn da của Cự Linh Nguyệt rất chi là mịn màng, lại còn rất trắng nữa. Chẳng bù cho nàng, da được cái trắng xanh như dưa ối yếu, lại còn khô rát vào mùa đông lạnh.

"Quý Phi, đến lúc thay xiêm y rồi." - Giọng nói chua chát của đại nương ma ma, khiến Bạch Anh giật mình nhìn xung quanh.

Nàng từ từ nhấc thân thể trần truồng từ trong bồn tắm, bước đến trước bậc thềm, để hạ nhân giúp nàng mặc xiêm y.

Bạch Anh ở sau tấm rèm, dù có xấu hổ vẫn phải tỏ ra nghiêm chỉnh. Nàng thẳng lưng, ngực ưỡn cao. Làn da trắng nõn, cơ thể đẹp đến hoàn hảo nửa ẩn nửa hiện đằng sau bức phong mỏng manh, như bức tranh cảnh xuân nhức mắt.

Từng lớp áo một khoác lên người nàng, chậm rãi, vừa vận nhưng lại khiến Bạch Anh cảm thấy ngọt ngào chẳng hiểu vì sao.

Nàng mang cả y phục trên người, lê bước đến trước bàn trang điểm. Mái tóc như suối được vấn cao, trang sức trầm cài, đều vấn lên tóc nàng. Trâm Không Trước vàng óng, nhũ màu, có những sợi ngọc đung đưa khiến Bạch Anh càng trở nên kiêu diễm.

Đôi mắt buồn trở nên sắc sảo. Hàng chân mày như ngài ngọc, lá liễu. Đôi môi đỏ thắm, ngậm thẻ son. Nhan sắc như mây như ngọc, như tuyết, như sương của nàng trở thêm lộng lẫy.

Bạch Anh đứng dậy, chậm rãi, khoác dải lụa rồi đi ra kiệu, đến Hi Các Đài, nơi mà Quận Hầu Vương gia đang mặc hi phục ở đó, cùng tân nương của chàng.

...

Hi Các Đài nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Nữ nhân váy tân nương, nam nhân áo tân lang, bọn họ ngồi bên nhau giữa ánh nhìn chúc phúc của mọi người.

Từ gia nô, đến quan thần, từ phi tần đến vua chúa, đều mỉm cười, cho họ những lời chúc phúc.

Tiểu Hàn, trong hi phục, khoát tay Đại công chúa nước Ái Chân, Hoàng Ái Ngừ Thanh, cùng nhận lời chúc từ Trầm Duật.

"Tiểu Hàn, ngươi đã lấy được Hoàng Ái Ngừ Thanh, đệ nhất mỹ nữ, cũng là đệ nhất vô song nữ tử, thì phải biết giữ lấy nàng, bảo vệ nàng, không nên để nàng chịu khổ, hiểu không?" - Ánh mắt Trầm Duật sáng sủa ý cười, nhìn Tiểu Hàn.

"Trầm ca, huynh đã là hoàng thượng, còn định so đo với đệ à? Hoàng Ái Ngừ Thanh, đương nhiên ta sẽ trân trọng nàng, chỉ hy vọng huynh đừng làm

khô nữ nhân kia nữa." - Tiểu Hàn, đáy mắt trầm xuống, môi cười nhưng lại như không cười.

Nói rồi, Tiểu Hàn, để Hoàng Ái Ngừ Thanh khoác tay rời đi, về chỗ cùng mình. Câu nói của hắn khiến, gương mặt Trầm Duật đánh lại trong thoáng chốc, hắn lại như về không có gì.

"Chư vị, xin mời về chỗ, để hôn lễ này có thể khởi đầu náo nhiệt nào." - An Tĩnh Âm đích thân can thiệp, nàng ta huyền thuyên, rồi dừng lại. Đồng tử liếc sang Tiểu Hàn, nở nụ cười bí hiểm.

"Để tạo chút ấn tượng cho hôn lễ của Quận Hầu Vương, ta đã đặc biệt chuẩn bị tiết mục ca múa này. Mong các chư vị ở đây cùng ta thưởng thức."

Tiểu Hàn chẳng để ý nàng ta, ánh nhìn lơ đãng dồn về phía chiếc kiệu đỏ vừa đến đang đặt ở giữa Hi Các Đài.

Tiếng nhạc cất lên, êm dịu du dương. Còn cả tiếng ồ lên của tất cả mọi người dồn về vị tiên tử, mặc Phụng Bạch Bào bay lên từ trong chiếc son kiệu.

Nàng mang chiếc mặt nạ trắng, đủ để che đôi mắt mỹ lệ của mình, uyển chuyển thướt tha giữa nền sân đỏ. Đôi mắt long lanh thoáng ẩn thoáng hiện dưới lớp vải bay phấp phới của nàng như động lòng si tình kẻ khác.

Nàng đưa mắt mình, nhìn về hướng Trầm Duật, nam tử mặc áo bào đỏ đen, thêu nổi hình rồng, đoán chắc hắn chính là quân chủ của nơi nàng xuyên đến.

Tầm lượm đào từ ống tay áo của Bạch Anh bay lên phấp phới. Trong thoáng chốc, nàng nhận ra tia thất thần, buồn bã của Tiểu Hàn, khóe mắt chẳng hiểu vì sao lại cay nồng đến khó chịu.

Và cũng trong một phút chốc, nàng chẳng kiểm soát được đánh rơi giọt lệ nơi khóe mắt.

"Trương tư, trương tư, một kiếp trương tư

Ái tình, tình ái, bao giờ nên duyên?

Uyên ương nắm tay, xây dựng mộng,

Hẹn non thề biển, ta vẫn ở đó

Hẹn kiếp bể dâu, chàng đã là tân lang..."

Bạch Anh chẳng hiểu vì sao, An Tĩnh Âm lại thốt lên bài thơ đó, khiến nàng giật mình, xoay chuyển ánh mắt nhìn Trầm Duật.

Nhịp đàn trở nên tăng tốc, động tác của nàng lại càng thay đổi, như hư ảo, đẹp đến khó cưỡng.

Trầm Duật, ngồi ở trên cao, an tĩnh như nước, nhìn xuống nữ tử đeo mặt nạ đang nhảy múa trước mặt. Hắn chẳng hiểu vì sao nàng ta lại đeo mặt nạ. Đôi lông mày nhíu lại, nhìn rõ dung nhan của nàng ta. Đáy mắt hùng hục lên một cổ lửa đỏ, muốn thiêu đốt nữ tử trước mặt.

Hắn cố kiềm nén, nhìn nữ nhân đáng ghét, đáng khinh, được tung hô là tiên tử giáng trần, nhảy múa.

Bạch Anh đập vào thành kiệu làm trụ, hướng người bay lên, tung lụa như đóa mẫu đơn, trắng thanh đang nở rộ. Nàng hướng mảnh lụa đến trước mặt Trầm Duật như mời gọi hắn. Mảnh lụa quấn lấy tay Trầm Duật, hắn chẳng còn cách cưỡng cầu mà dùng khinh công đến chỗ nàng ta.

Bạch Anh dùng nụ cười đẹp nhất để mỉm cười với hắn. Nàng để vải lụa đánh lên phần tóc của Đài Các, lập tức bung xuống một Tú Cầu, nàng quấn dải lụa còn lại lên đó, cả người cùng Trầm Duật xoay một vòng trên không trung. Nàng thả mình xuống, ôm lấy cổ hắn, mặt đối mặt. Ánh mắt nàng biểu lộ ý cười xinh đẹp.

Nàng không hiểu, dù là thân thể của Cự Linh Nguyệt, nhưng trái tim nàng, đầu óc nàng lại hướng về tên nam tử này. Nàng nhận ra, hắn chính là nam tử ở Biệt Viện lúc sáng.

Còn Trầm Duật, như bị cuốn vào cái vẻ đẹp mơ hồ của nàng. Trong một thoáng, hắn thấy tim mình như bị đánh rơi một nhịp. Hơi thở như mạnh hơn, nhanh hơn, khi nàng ôm lấy cổ hắn, từ từ đáp xuống theo dải lụa. Hắn quên mất, nàng là cái gai trong mắt, không ngần ngại phù môi mình lên đôi môi nàng.

Tiếng vỗ tay tung hô vang lên, như thể đây là hôn lễ của nàng và Trầm Duật. An Tĩnh Âm, không ngờ Trầm Duật sẽ hôn Bạch Anh, đáy mắt như bắn ra lửa, vẫn phải nhẫn nhịn, cất giọng kéo bọn họ ra.

Trầm Duật như nhận ra, hắn đã làm điều gì đó, rất kinh tởm, liền thô bạo đẩy nàng ra, trở về ghế của mình, mặc cho Bạch Anh, vẫn còn đang ngạc nhiên không hiểu nam nhân trước mặt vì sao vừa hôn đã vội đẩy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ta từng ở đây vì hấn..

Bạch Anh ngồi ở chỗ dành cho mình, đôi mắt hướng về phía cặp uyên ương kia. Nàng trầm nhủ, bây giờ, hôn lễ mới chính thức bắt đầu.

Mặc cho, nụ hôn của Trầm Duật quấn lấy nàng, đôi mắt của Cự Linh Nguyệt vẫn buồn bã nhìn về phía Tiểu Hàn, dưới tấm vải che.

Thôi thì cứ để nàng buồn vì hấn cũng được. Bạch Anh lại trầm nhủ.

"Nhất bách thiên địa." - Tiếng hô của vị công công mà An Tĩnh Âm an bài cho hấn chủ trì, vang lên, đánh vào tiềm thức của nàng.

...

"Nàng chỉ cần giúp ta tìm ra bí mật của hấn, đợi ta làm vua rồi sẽ đoạt lại nàng."

"Ta hứa sẽ cho nàng những thứ mà nữ nhân bình thường đều không thể có."

"Nguyệt nhi, ta hứa sẽ cùng nàng, thề trời, hẹn đất, cùng kết tóc phu thê. Chỉ cần ta là đế vương."

...

Bạch Anh nhìn thấy chuỗi hình ảnh chạy qua đầu mình. Nàng nhận ra, vì sao đôi mắt Cự Linh Nguyệt lại trở nên buồn bã mỗi khi nhìn thấy Tiểu Hàn. Và nàng cũng hiểu vì sao, bản thân nữ nhân này có thể leo đến tận vị trí ngày hôm nay.

"Nhị bách cao đường." - Tiếng hô lại vang lên.

Nam nhân áo đỏ, thêu hình con rồng to lớn uốn mình theo từng tà áo. Nữ tử cả một thân hồng y rực rỡ, thêu hình phượng đang sai cánh bên những đóa mầu đơn nở rộ đẹp đẽ.

Bạch Anh khẽ mỉm cười, lòng chúc phúc cho họ thay Cự Linh Nguyệt. Long phụng bên nhau, hạnh phúc đến răng long đầu bạc.

"Phu thê giao bá."

Đôi mắt nàng đã thôi không buồn nữa, nhìn theo Tiểu Hàn đưa Hoàng Ái Ngữ Thanh rời đi, để lại căn phòng màu hồng, ồn ào với lời chúc, say nồng bởi mùi rượu Nữ Nhi Hồng.

Bọn họ rời đi, Bạch Anh cũng chẳng muốn ở lại để làm gì nữa, đành đứng dậy định rời đi.

"Cự Quý phi, tỉ nhanh như vậy đã định về tẩm cung sao?" - Cự Linh Uyển không biết từ đâu lại xuất hiện.

"Nơi này quá ồn ào, ta không thích lưu chân ở lại." - Bạch Anh cố gắng điềm tĩnh, né tránh Cự Linh Uyển.

Cự Linh Uyển không nói, chỉ cười, cúi người rót hai chén rượu nâng lên đưa ngang tầm mắt nàng.

"Vậy không uống chút ít, biểu đạt ý chúc cho Quận Hầu Vương sao? Tỉ rời đi như vậy, kẻ khác sẽ nghĩ là có điều khuất đấy." - Nàng ta cười. Cười quá đôi ngọt ngào khiến Bạch Anh không thể không nhận ly rượu. Một hơi uống cạn ly rượu cay nồng, có lẽ vì chưa quen nên nàng cảm thấy sắc đến mũi mình.

"Cự muội, chúng ta đều là tỉ muội, không nên Quý Phi này Quý Phi nọ, ta không quen." - Bạch Anh, cố tỏ ra tình thân, dẫu nàng biết, hấn Cự gia không hề có khái niệm đó.

"Cự Quý Phi, chẳng lẽ, tỉ nghĩ muội cố tình thể hiện cho kẻ khác thấy chúng ta là xa cách nhau?" - Cự Linh Uyển không nhanh không chậm, nhìn vào nàng, như thể muốn nhìn thấu tâm tư Bạch Anh.

"À không, ta kính muội một ly vậy." - Bạch Anh cười trừ nâng ly rượu ngang mặt, lại một hơi uống cạn. Như thể không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này nữa.

Kỳ lạ, loại Nữ nhi hồng này, lần đầu uống có chút cay cay khó chịu, lần thứ hai uống lại cảm giác rất ngon, khiến bản thân có chút muốn uống tiếp.

"Nương nương, người sẽ say đấy, đừng uống nữa." - Tiểu Thúy lay lay thân thể mềm nhũn của nàng.

Bạch Anh cũng tự nhận thấy đầu mình đang xoay vòng vòng. Nàng nhìn Cự Linh Uyển đứng yên mà như lắc lư, xoay như con lắc đồng hồ.

"Linh Uyển, ta cảm thấy nên về rồi, đành cáo từ muội vậy." - Má Bạch Anh đỏ lên, hây hây như đóa mầu đơn đang phóng khoáng.

Nàng đưa tay cho Tiểu Thúy đỡ cả cơ thể nặng trĩu, lảo đảo lên kiệu hồi cung của mình.

...

Tiểu Hân xong nghi lễ vẫn ở lại kính rượu để Hoàng Ái Ngừ Thanh về phòng hi vọng mình. Đôi mắt hân, từ đầu chí cuối đều nhìn về Bạch Anh. Tâm trí hân, từ đầu chí cuối, chỉ nghĩ về nàng. Và có lẽ, tân nương hân đang mơ cũng chỉ có nàng.

Hôn lễ này, vốn là đề liên bang chính trị giữa Ái Chân và Phù Thiên, Hoàng Ái Ngừ Thanh không muốn làm phi tử, chỉ muốn làm đích phi, nên bắt đắc dĩ Trầm Duật đưa hân đi cưới nàng.

Phù Thiên có bạc có vàng, nhưng vì địa lợi mà lương thực không nhiều, ngược lại, Ái Chân nằm nơi đất phù sa, mà lương thực hằng năm đều nhiều không kể, bọn họ thích vàng bạc Phù Thiên, hơn nữa Ái Chân, nữ nhi nhiều hơn nam nhi, cho nên, một lượng lớn Tuyết Tửu Ngọc của Phù Thiên, đều có thể ăn nên làm ra nhờ Ái Chân.

Tiểu Hân nghĩ mà buồn cười. Hân đưa Linh Nguyệt vào cung, lợi dụng tình cảm của nàng mà gạt chân Trầm Duật, đẩy hân xuống. Ấy mà, việc lớn chưa thành, hân phát hiện nàng quên đi tất cả, còn bản thân thì lại ái mộ nàng, đến mức không thể dứt ra.

...

Bạch Anh say mềm, đánh phịch cả thân mình lên giường, quần áo xộc xệch, toát đầy mùi rượu. Vậy mà Bạch Anh chẳng thèm tắm rửa cũng không thèm thay y phục trên mình. Cứ thế mà ngủ ngon lành.

"Hoàng thượng giá đáo!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trầm Duật đến ? Vậy ta đi ngủ !

Bạch Anh thả mình trườn dài trên giường, nàng tháo vội tấm màn che, vớt vội lớp áo bào, nội sam cũng nửa hở nửa kín, không thèm tắm rửa, chẳng thèm lau lớp son phấn, cứ thế mà đi ngủ.

Trong cơn mơ màng, nàng nghe thấy tiếng người ở bên ngoài hô lên, chỉ là không nghe rõ lắm.

"Cự Quý Phi, nàng mới như vậy đã mệt?" - Giọng nói trầm tĩnh, lạnh nhạt, pha chút chế giễu hướng về nàng.

Cái cách gọi như rất mực yêu thương của hân khiến Bạch Anh dù cơn mơ màng vẫn thấy sung sướng đến mức rung cả mình. Ánh mắt lơ đãng, nửa tỉnh nửa say nhìn hân. Đôi mày chau lại, cái miệng chu lên. Dáng vẻ chẳng khác gì đứa trẻ.

"Cái gì mà quý phi? Ta là Bạch Anh, là Bạch Anh. Là nữ, chưa qua mối tình nào trọn vẹn, cũng chưa có người yêu, người muốn gọi quý phi, ái phi gì thì đi chỗ khác, để bản nương đi ngủ." - Bạch Anh làm con sâu rượu, chẳng may lo sợ, toét thẳng thân phận của mình, rồi oằn người, ưỡn ngực, co duỗi ra chép chép miệng mấy cái.

Những lời nàng nói khiến đôi mày Trầm Duật nhăn lại, đầu mày kéo gần đến mức tưởng chừng là cùng chung một hướng.

"Người đã vô phép tắc đến mức này?" - Trầm Duật tỏ vẻ gượng gạo tức giận, nhìn nữ nhân ôm chăn ngủ say mềm trước mặt. Tay không kiềm được hất nó ra.

"Nàng..." - Hân thần thờ nhìn thân thể nửa che nửa hở của nàng dưới lớp nội sam, giống như thứ gì đó, rất kích thích cơn mắt của nam nhân.

Bạch Anh chìm trong men rượu, nàng chẳng thể nhận ra tấm chăn trên người đã bị dỡ ra. Cả người nàng nóng lên rồi trở nên lạnh đến nổi lên những đốm đỏ, có lẽ bởi cơ thể Cự Linh Nguyệt dị ứng với cái lạnh.

Nàng rên một tiếng, co cả người lại. Tay dù quơ lung tung để tìm chăn, đôi mắt nàng vẫn chẳng thèm mở. Cho đến khi đã chẳng thể tìm kiếm được, nàng mới lim dim, hé mắt. Trái lại, mở mắt rồi thì vẫn mờ ảo. Bạch Anh, hình như nhìn thấy một con gấu ôm rất lớn, đang đứng sừng sững trước mặt, liền mỉm cười như hóa rồ, bàn tay nhỏ bé liền với lấy tay "con gấu bông" kéo xuống.

Trầm Duật vì ngăn người nhìn nàng, mà không để ý bàn tay hư hỏng, kéo hân, mắt đã lao xuống phủ mình lên người nàng.

"Con gấu bông này, sao lại nặng như thế chứ, hừm" - Bạch Anh chau mày, say xin lấy sức lật thế, đè ngược lại, khiến Trầm Duật vào thế dờ khóc dờ cười.

"Nàng trở nên quá vô lễ rồi đó, Linh Nguyệt." - Trầm Duật nhẹ cười, vòng hai tay ôm nàng, giọng nói khê khàng ảm áp, làm cho Bạch Anh cảm thấy thật rất dễ chịu, đôi môi nàng nhồn lên. Gò má áp trên vòm ngực của Trầm Duật, miệng chép chép như đứa nhỏ.

...

"Chàng về rồi?" - Giọng của Hoàng Ái Ngừ Thanh trông có vẻ rất hớn hờ. Dưới tấm màn che đồ thắm, nàng nở nụ cười e thẹn thiếu nữ rủ rèm hồng, mong đợi phu lan nhấc khăn.

Chỉ là...

Một cái nhìn về nàng, Tiểu Hàn cũng chẳng buồn ngó đến, hần chỉ cầm giả y nâng khăn đỏ cho nàng theo nghi lễ, rồi chẳng buồn quăng xuống, tay định gỡ cúc áo, rồi đi.

"Chàng không định sẽ động phòng sao?" - Tiếng Ngừ Thanh nhẹ nhàng, trong trẻo, cô nói với, khiến bước chân hần ngưng lại, xoay đầu nhìn nàng, miệng vẫn chẳng nói lời nào.

"Ta biết, đây là hôn nhân chính trị, nhưng ta vẫn là trưởng công chúa Ái Chân, là cháu gái nuôi của mẹ chàng, hơn nữa giờ phận nữ nhi đã là thê chàng. Chẳng lẽ, đến cái đêm đắp chung chăn, ngủ chung giường, cho ta chăm sóc chàng cũng không được sao?" - Hoàng Ái Ngừ Thanh, cố nặn nên nụ cười. Nàng rõ ràng biết, bởi là hôn nhân chính trị, cho nên không thể thích, cũng không thể yêu, vậy mà vẫn bắt chấp gả cho hần. Bất chấp vì cái nhất kiến chung tình năm nàng mười ba, ngắm chàng đứng sững ở hần, cười ngửa trên đất thảo nguyên, hộ tống nàng về Phù Thiên, thăm nãi nãi.

"Nếu nàng biết rõ là chính trị, thì cũng nên biết, ta cưới nàng là vì thứ gì. Xin lỗi vì đã cướp đi cuộc đời này của nàng." - Tiểu Hàn ngoảnh mặt, bỏ rơi Hoàng Ái Ngừ Thanh đang lén lút kiềm chế giọt nước ứa đọng khóe mắt đang cay, nhìn bóng hần nhòe đi trước mặt.

...

"Áaaaaa.....má tôi ơi...." - Tiếng hét thất thanh, kinh hãi phát ra từ phòng Bạch Anh khiến Tiểu Thúy luống cuống vừa chạy vào liền bật mắt đóng sập cửa.

Cảnh tượng bây giờ, rất...khó hiểu!

Bạch Anh không thể hiểu lý do vì sao tối qua nàng nhớ bản thân vẫn ngủ một mình, vậy mà sáng ra, vừa mở mắt lại thấy nam nhân kỳ quặc đang ôm nàng, nàng ôm hần, đi ngủ. Trên người nàng lại nửa kín, nửa hở.

'Có lẽ nào...' - Trong đầu Bạch Anh như lóe lên điều gì đó. Nàng liền không ngần ngại thượng cẳng chân, hạ cẳng tay, đập Trầm Duật lăn một cái rầm xuống đất.

Trầm Duật thì sao?

Thân thể vàng ngọc rơi xuống đất, lăn vài vòng dĩ nhiên đau đến tỉnh luôn rồi. Hần đưa tay ôm lấy đầu, nhắm mắt nhìn nàng.

"Sao lại ở phòng ta?" - Bạch Anh, má đỏ bừng, hai mắt tròn lên nhìn vị đáng kính trước mặt đang ôm hần không thể một đao chém chết nữ nhân trước mặt.

"Hoàng thượng, người không sao chứ. Nương nương không cố ý đâu, nàng vì mới té ngã tỉnh dậy nên trí nhớ không tốt. Hoàng thượng xin bớt giận." - Cự Thượng Cung, Cự Linh Uyển, em gái Cự Linh Nguyệt vừa định mang y phục vừa may đến cho nàng, đã một phen hết hồn, đặt vội phục y, giải vây cho Cự Linh Nguyệt.

"A, hoàng thượng tứ lan, thiếp hoảng loạn, sợ là kẻ cuồng sắc nào đó vào nhầm phòng nên mới không kịp mở mắt nhìn kỹ đã thượng cẳng chân, hạ cẳng tay a." - Bạch Anh nhanh chóng sức tỉnh, kéo đầu mày tỏ vẻ sợ sệt, muốn khóc, như nữ tử yếu liễu đào tơ.

"Nàng thật sự sợ kẻ cuồng sắc?" - Trầm Duật dù dờ ra vẫn bình tĩnh, đẩy mắt nhìn ngược nàng.

"Đúng a, cung cấm này, chưa chắc là nơi an toàn cho nữ nhân đã có chính lan như ta." - Bạch Anh nặn ra nụ cười thảo, giả tạo.

"Vậy tại sao, hôm qua lại có nữ nhân nào đến một biệt viện bỏ hoang?" - Ánh mắt Trầm Duật trở nên gian tà, nhìn Bạch Anh chột dạ nhìn hần.

"Ta...đi lạc..." - Bạch Anh cười trừ, nhìn Trầm Duật đang soi xét mình khi bình mình chỉ vừa mọc cánh.

"Là nàng đi lạc hay...."

"Hoàng thượng, ngài nên mau thay quần áo, trở về Càn Thanh Cung để Quận Hầu Vương cùng Vương Phi đến thỉnh an ạ." - Cự Linh Uyển đánh liều cắt ngang Trầm Duật, lần nữa giải vây cho ả ti ti đầu ứng nước chưa tỉnh táo.

Trầm Duật nhú mày nhìn nàng. Cũng không hiểu tại sao lại muốn trêu đùa nữ nhân này. Hần ra lệnh cho cung nhân để Bạch Anh giúp hần đổi xiêm y, cũng bắt nàng phải theo hần đến Càn Thanh Cung.

Bạch Anh, lòng không muốn nhưng mặt vẫn phải tươi cười, lóng ngóng cởi áo rồi mặc áo cho vị hoàng đế đáng kính nàng đang phải thờ kính trên đầu.

"Tứ lan, xong rồi." - Bạch Anh cười môi rồi, đành cười mím, dịu dàng như thê tử hiền từ, đảm đang.

"Nàng cài cúc áo cho ta hay là cột áo ta vậy?" - Trầm Duật mặt méo mó, nhìn hàng khuy bị cài lộn xộn, đến muốn bật ngửa.

Tâm hồn đang mơ mộng đến những cảnh lãng mạn trong phim nàng thường thấy, như bị tạt gáo nước vào mặt. Bạch Anh nhìn xung quanh thấy mọi ánh mắt đều như muốn cười vào bản mặt nàng, vẫn không tin bản thân lại ngốc đến cỡ không cài được áo, cho đến khi nhìn lại hàng khuy, mới nhận thấy, Phí Bạch Anh nàng ngốc còn hơn cả chữ ngốc nữa.

Luống cuống mờ toạt ra, rồi nhắm mắt không dám nhìn thân thể hần mà cài.

"Nàng nhắm mắt như vậy, cài được?" - Trầm Duật lấy tay nàng, đặt lên cúc áo, đưa bàn tay lần theo từng cái cúc, làm Bạch Anh mặt đỏ bừng, huyết lang như cao trào đến muốn xịt hết ra mũi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chuyện xưa

"Cung thỉnh hoàng huynh." - "Thỉnh an hoàng thượng, nương nương."

Tiểu Hàn cùng Hoàng Ái Ngữ Thanh hành lễ trước mặt Trầm Duật đang tỏ ra nghiêm nghị, nén đau thương bị nữ nhân không sợ chết bên cạnh gây ra.

Hắn thăm nhủ, vì đại công phải nhẫn nhịn ả nữ nhân mang cái tên Cự Linh Nguyệt bên cạnh.

Đôi đồng tử Trầm Duật thoát như trầm tĩnh, lặn sóng, nhưng lại không hiểu sao sâu thăm thăm thứ gì. Hắn giống như đang tìm thứ gì đó ở Tiểu Hàn. Con người như đặt trên điểm nhìn của Tiểu Hàn, khiến hắn trở nên gượng gạo, muốn tiến không được thoái lại không xong.

"Hoàng đệ, ngủ ngon?" - Ngữ điệu Trầm Duật xem ra rất bình thường, nhưng lại muốn nhấn nhá gì đó rất bất thường.

"Tạ lời thăm hỏi của hoàng huynh, ta và ái phi mộng rất đẹp." - Tiểu Hàn nheo mắt thành đường chỉ, tỏ ý hần và nàng thật đã (không) động phòng.

"Ồ? Đệ đã thăm hoàng nương chưa? Cũng nên để Ngữ Thanh muội muội thăm nải nải một chút chứ nhỉ?" - Trầm Duật như con cáo gian manh nắm lấy thóp của "đệ đệ", cố tình dùng lực kéo Bạch Anh áp gần hơn vào vòm ngực mình. Mặc cho nàng vùng vẫy, cắn vào bàn tay mình, hắn vẫn an tĩnh như nước, còn có chút nhu tình khiến Tiểu Hàn cảm thấy tim mình đang nghẹt thở.

"Ta và vương gia đã đến vấn an nải nải rồi, hoàng thượng, nải nải có nhờ ta bảo ngài cùng sang dùng bữa với người. Ngài không bận xin ghé thăm nải nải, ta cũng hy vọng có dịp được cùng ăn cơm với ngài." - Hoàng Ái Ngữ Thanh nhún người theo lễ nghi, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo. Nói đến mới đề ý, hôm nay nàng mặc bộ Thiết linh, lễ phục nữ nhân sau khi được gả vào cung phải mặc khi vấn an Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng sau đêm động phòng. Mặc dù, Hoàng Thái Hậu cho phép nàng được mặc quốc phục của Ái Chân, nhưng Hoàng Ái Ngữ Thanh vẫn rất xinh đẹp dưới lớp váy áo trắng điểm vài chấm đỏ như cánh hoa, ví như lạc hồng người con gái trên màu trắng thanh khiết.

"Hảo. Trưa nay trẫm cùng Cự Quý Phi sẽ ngự giá đến đó, nàng và Tiểu Hàn nên lui về đi, vấn an cả sáng, với nữ nhi như nàng, đi lại nhiều sẽ không tốt. Đứng không, ái phi?" - Trầm Duật lại cố tình ngân dài tiếng "ái phi" như chọc vào cái gai trong tim Tiểu Hàn.

Đội Hoàng Ái Ngữ Thanh cùng đệ đệ yêu quý của mình rời đi, Trầm Duật trở nên lạnh lùng, hất nàng ra, sai người hộ giá nàng trở về, còn bản thân ngự kiệu về Trung Hòa Điện.

Biểu hiện khó hiểu của vị hoàng đế đáng kính khiến Bạch Anh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Nàng ở trong cung chỉ tám chừng một tháng, từng nghe nói, vì ngôi vị này, Trầm Duật đã phải đấu đá với Tiểu Hàn rất nhiều năm. Mẫu hậu của Trầm Duật là Thi Giản hoàng hậu chết bất đắc kì tử sau khi Trầm Duật mang thuốc chống đông máu cho người, và rời đi. Trong cung đồn đại, hắn vì không được Thi Giản hoàng hậu yêu thương nên đã giết mẹ mình. Tiên đế dù yêu thương hắn, nhưng vẫn không tin hắn vô tội, lập Bạch Đình thực nghi, biểu muội của Thi Giản làm hoàng hậu, tức mẹ của Tiểu Hàn, ép Trầm Duật nhận Bạch Đình làm mẹ. Hơn nữa, khi ấy, Trầm Duật chỉ mười một.

...

Kiệu hoa lác lác, cũng về tới Tĩnh Lệ cung. Tiểu Thúy vì tất bật chuẩn bị y phục cho mùa đông đang đến. Nếu bây giờ là hiện tại, có lẽ mùa xuân đã đến rồi nhỉ?

Bạch Anh ở trước tấm điện, ngược mặt nhìn lên trời cao trở màu xám lạnh dần kia.

"A, tuyệt kia..." - Tiếng của trẻ con từ đầu truyền đến, khiến Bạch Anh sững người, cảm nhận hơi nước lạnh đọng trên má. Nàng đưa tay hứng giữa trời.

"Là tuyết thật"

Bạch Anh nghĩ thầm trong lòng. Không ngờ nơi này vừa mới ấm áp cho ngày hôm qua hi sự, đã lạnh lẽo hôm nay.

"A.." - Tiểu a ca nhỏ nào đó, vừa ngã trên sàn đất lạnh, gần nơi nàng đứng. Bạch Anh đỡ nó dậy. Tay dùng khăn phủi đất dính trên bộ quần áo ấm áp, phủ lông mềm mại của đứa nhỏ.

"Đệ không sao chứ?" - Bạch Anh dùng chất giọng mềm mại mà trời phú cho thân thể bé nhỏ này, hỏi han đứa trẻ.

Đứa nhỏ tầm chừng năm, sáu tuổi, ngây ngô nhìn nàng, lắc đầu rồi lại gật đầu, trông rất khả ái đó.

"Cự Quý Phi, có nhả hứng với thập tam a ca như vậy à?" - Đứa trẻ chưa kịp lên tiếng đã bị giọng nói ngọt đến phát ngán có hai ba phần chua, cắt ngang.

"Người là...?" - Bạch Anh ngẩng mặt lên, nhìn thấy một nữ nhân, thân khoác áo màu rực rỡ, chói mắt, mặt hoa da phấn, tầm chừng hai mươi lăm đồ lại, tóc búi kiểu Kinh Học kế, đeo trang sức ngọc trai. Đoán chừng cũng là phi tần có vai vế không nhỏ.

"Cự ti quên Ôn Tích rồi sao? A ta quên mất, nàng vừa mới bị té dậy, mắt sạch trí nhớ, thôi thì Dung nhi, nói cho Cự ti biết bản cung đi nào." - Ánh mắt nữ nhân tên Ôn Tích có gì đó rất kỳ quặc, không đúng.

"Cự Quý Phi, đây là Ôn Tích phi tử, còn kia là con trai của người, thập tam a ca." - cung nữ tên Dung nhi gì đó trịch trọng bước lên như thể chủ tử của nàng ta là đại quý phi vậy.

"Ta biết tí ti chưa sinh được hoàng tử, không sao, tí còn trẻ, chưa héo ụ như ta đâu." - Giọng an ủi của Ôn Tích khiến Bạch Anh cảm giác một cổ ón lạnh từ đằng sau gáy. Lời của Ôn Tích như thể muốn nói, thân thể hai mươi tuổi vẫn chưa có con này, trong cung đã là rất già so với những phi tử khác.

Nàng đề phòng Ôn Tích, bởi những điều nàng ta đã làm với Cự Linh Nguyệt, nhưng so nàng ta với thập tam a ca, không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy rất thân thuộc với vị hoàng tử nhỏ này.

"Trời đổ tuyết rồi, người vẫn nên đưa thập tam hoàng tử trở về, để lát nữa sẽ dễ nhiễm phong hàn." - Bạch Anh cố ý lãng chuyện tuổi tác với nữ nhân trước mặt.

Ôn Tích nở nụ cười nhẹ như đoá hoa, hành lễ rồi xoay phác người, rồi đi, mặc thập tam hoàng tử tự đi một mình.

...

Một ngày ở nơi Tử Cẩm Thành này, không điện thoại, không ti vi, không máy nghe nhạc, thật sự là rất chán à. Bạch Anh tự hỏi không biết những nữ nhân trong cung làm thế nào mà có thể trải qua một ngày buồn bã như vậy trong cung. Nàng cũng tự hỏi, sao phải làm vợ hoàng đế mà không an phận thủ thường làm vợ kẻ khác, để khỏi phải chịu cảnh chung chồng, rồi ghen tuông?

"Nương nương, người nghĩ gì mà đắm chiều thế?" - Tiểu Thúy dọn dẹp xong, lạnh lạnh đến chỗ Bạch Anh, híp mí như trẻ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tỉ tỉ, chúng ta là cùng một thuyền

"Nương nương, người nghĩ gì mà đắm chiều thế?" - Tiểu Thúy dọn dẹp xong, lạnh lạnh đến chỗ Bạch Anh, híp mí như trẻ nhỏ.

"Tiểu Thúy, người có biết tại sao ta không sinh được con vẫn leo được đến Quý Phi, còn Ôn Tích có hẳn con trai lại chỉ ở phi tử?" - Bạch Anh hỏi bằng quơ vài câu.

"Nương nương, phong phi cũng là chính tam phẩm rồi, chỉ thua người một bậc. Hơn nữa, con trai của Ôn Tích phi tử không phải là con ruột của nàng ta." - Tiểu Thúy nhanh nhẹn đáp, không thèm coi trọng quy củ, bất phân cấp bậc khiến Bạch Anh bật cười, đến sắc ngum trà.

"Vậy thập tam a ca là con của tiểu chủ nào?" - Bạch Anh vừa dứt câu đã thấy mặt Tiểu Thúy biến sắc.

"Nương nương, em không biết, không biết, em đi làm việc tiếp đây." - Tiểu Thúy cả lăm, vội vàng tránh đi, để lại một mùi khuất mặt trong lòng Bạch Anh.

Nhưng, sau đó, nàng cũng không quan tâm lắm.

...

Trầm Duật từ Trung Hòa Điện không nghỉ ngơi, mà liên tục xem tấu chương. Hắn xem đến mức quên mất tấu chương kia, tấu chương họ đã xem rồi.

"Hoàng Hậu giá đáo!" - Tiếng của Tiểu Thuận Từ từ bên ngoài vọng vào.

An Tịnh Âm hôm nay mặc Cát phục cho Hoàng Hậu thường ngày, tay cầm chiếc khăn phượng, bên cạnh còn có nha hoàng, bụng cái khay nhỏ mang chén canh huyết yến đi vào Dưỡng Tâm Điện.

"Hoàng thượng, chàng tối qua uống nhiều rượu, sáng nay lại nhọc công như vậy, chàng bỏ mặc long thể đến vậy à?" - An Tịnh Âm bày ra điệu bộ như nữ nhi yêu chiều chồng mình là đương nhiên.

"A Âm, vẫn là nàng chu đáo." - Trầm Duật không nhìn nàng ta, mắt vẫn chăm chăm vào tấu chương, nhưng chất giọng của hắn cứ như đang âu yếm nàng ta thực sự.

"Ôn Phi giả đáo." - khoe miệng An Tịnh Âm đang rộng ngoác, như bị kéo lại thành đường ngang. Ôn Tích từ trước đến nay vốn luôn là trở ngại của nàng ta.

"Hoàng thượng." - Ôn Tích ẻo là hành lễ, vạt áo còn cổ tình kéo xuống để lộ bầu ngực trắng nõn nà.

An Tịnh Âm càng nhìn nàng ta, đáy mắt càng như muốn giết chết Ôn Tích. Những tia lửa điện từ trong đáy mắt An Tịnh Âm dù có mạnh mẽ cỡ nào vẫn phải che đậy một cách khéo léo.

"A hoàng hậu nương ương, sớm biết người đến thì ta sẽ cố đợi một chút rồi mới đến đây, tiếc là...ta nhớ hoàng thượng quá, sợ người lao lực từ tối qua đến giờ, nên mới muốn đến thăm người." - Ôn Tích miệng cười tươi như hoa, nhưng chẳng ai biết lòng nàng ta đang như thế nào.

"Muội muội không cần lo, tối qua hoàng thượng đã có Cự Quý Phi chăm sóc rồi. Sáng nay vì nhiều tấu chương nên mới căng mắt một chút thôi." - An Tịnh Âm nhấp ngụm trà, khoe miệng cong lên nhìn Ôn Tích đang như muốn bùng bùng tỏa lửa, nhưng răn nhủ nhện.

"A mấaaaa..." - Tiếng của thập tam a ca vọng vào, cái chân bé nhỏ chạy loạng choạng, tay nhỏ nắm lấy ngón út của nữ hầu. Nhe cái hàm chỉ mới mấy cái răng nhỏ, chạy đến ôm chân Trầm Duật.

"Lăng nhi, con càng ngày càng vô phép, không thấy phụ hoàng đang bận việc sao?" - Trầm Duật dùng giọng mắng, nhưng lại cạ mũi mình vào mũi thập tam a ca, nhìn thế nào cũng không ra hấn rõ là bức mình hay vui vẻ nữa.

"Con cùng mẫu thân đi qua Tĩnh Lệ cung thấy tuyết rơi ở đó, còn thấy có một nương nương rất xinh đẹp đứng ngắm tuyết, a mã, lát nữa người cùng con sang đó đi." - Thập Tam bập bẹ, nghĩ gì nói đó, không để ý nét mặt của Trầm Duật đang sa sút.

"Ôn Tích? Nàng dám cãi lệnh bản quân? Nàng quên để có Minh Lăng, nàng đã cam đoan điều gì sao?" - Trầm Duật tối sầm mặt, nhìn Ôn Tích, đáy mắt như muốn tức giận.

Thập tam a ca, không hiểu vì sao đột nhiên Trầm Duật lại tức giận, vội vàng nhảy xuống, xin lỗi hấn liên tục. Khuôn mặt như bánh bột đáng yêu, trĩu xuống. Nó vốn chỉ muốn đến chơi với nương nương ở đó, chẳng hề muốn mẫu thân lại vì đó mà bị phụ hoàng rầy.

"A mã, con không đến đó là được rồi, người đừng mắng ngạch nương." - Giọng run rẩy đến muốn khóc của Minh Lăng, khiến con giận trong lòng Trầm Duật như dịu bớt phần nào. Hắn nhìn đứa trẻ âu yếm, đáy mắt trong phút chốc nhớ đến nữ nhân ngốc hấn từng yêu sâu đậm để rồi hận nàng đến không thể dứt được. Vì nàng, đầu đá với huynh đệ của mình, để rồi bây giờ, con tìm hấn như bị gai siết chặt.

An Tịnh Âm cùng Ôn Tích tròn to hai mắt nhìn cho kỹ nam nhân trước mặt đang một khoảnh khắc để lộ cảm xúc mà bọn họ trước nay đều chưa từng thấy.

Ôn Tích đang rất đặc ý, bởi lúc được ban đứa trẻ này, đã phải tốn bao nhiêu công sức tỏ ra bản thân rất sùng ái nó, để người ngoài thấy nàng ta còn hơn cả mẹ ruột của nó. Ôn Tích vì căm ghét nữ nhân đó, cho nên luôn cố tình sai người nữa đem đến hủ dọ Minh Lăng khóc, còn hại nàng mang tội không biết lo cho con mình. Cả việc hại An Tịnh Âm sảy thai hai năm trước cũng là nàng ta làm, dùng xạ hương pha vào 2 hộp phấn của nữ nhân kia và An Tịnh Âm, tiểu mỹ nữ ngốc lại dâng cho An Tịnh Âm giúp nàng ta có cơ hội đẩy tội hấn hại phi tử trong cung lên đầu ả nữ nhân đó. Kết cục, nàng ta bị giam vào Lãnh cung, nhưng Minh Lăng vẫn không về đến tay Ôn Tích, nàng ta một lần nữa hại nữ nhân kia té hồ. Không sai, nữ nhân đó chính là Cự Linh Nguyệt, Minh Lăng cũng chính là con của nàng ta. Cũng may, Cự Linh Nguyệt mất đi trí nhớ, đường đi nước bước của nàng ta mới thuận lợi đến bây giờ.

"Minh Lăng, hay chúng ta đến cung của Cự Quý Phi chơi nhỉ?" - Trầm Duật suy tư gì đó, dứt câu liền thấy nét mặt của Minh Lăng sáng lên.

"Ôn Tích, Âm Nhi, hai nàng đến Từ Ninh Cung với ngạch nương, lát trẫm cùng Lăng Nhi sẽ sang đó." - Trầm Duật hấn không muốn Ôn Tích cùng An Tịnh Âm lại ngầm tranh đấu với nữ nhân ngốc ghéech kia.

Hắn gấp tấu chương, đặt ngay ngắn bên chồng đã xem, nắm tay Minh Lăng, dùng lực bế nó lên, đặt lên cái trán cao mà dò ra, đáng yêu, một nụ hôn.

Ôn Tích, An Tịnh Âm khuyu gói hành lễ, đợi Trầm Duật ra khỏi điện mới đứng lên.

"Ti ti, có vẻ yêu thương hoàng thượng nhiều lắm nhỉ?" - Ôn Tích cất giọng. An Tịnh Âm định rời đi, có chút ngập ngừng đứng trước, tầm lưng mảnh hướng về Ôn Tích.

"Ôn Tích muội, muội muốn nói điều gì nào? Chẳng phải Hoàng thượng chính là bậc quân chủ ngự trị trong lòng của hậu cung này sao?" - An Tịnh Âm cười duyên, ánh mắt nhìn xuống, con người hơi chuyển động.

"Thật là vậy?" - Ôn Tích ngược mắt mình, đầu vẫn cúi xuống như hành lễ. Khuôn miệng có nét ảm ý, nhìn An Tịnh Âm từ từ xoay người, giữ nguyên nét cười nhìn nàng ta.

"Muội muội đây là có ý gì?"

"Ta thấy lo cho cái ghế hoàng hậu của tì, sắp có kẻ lấy mất rồi. Huống hồ, cha tì..." - Ôn Tích cố tình ngân dài hai chữ cuối. Nhìn thẳng vào mắt của An Tịnh Âm, đối mặt với sự điềm tĩnh nàng ta đang phô ra.

"Phụ thân ta thì có làm sao? Hơn nữa, không cần muội lo lắng cho cái ghế trên cao của ta." - An Tịnh Âm dù cố tỏ ra bình tĩnh, nàng ta vẫn để lộ sự bất cần nơi đáy mắt.

"Ta nghe nói, An Tịnh Triệt tướng quân, đã dùng tiền của mình mua chuộc nội giám trong cung, dùng làm nội gián, còn cả việc An Lữ, em trai ruột của tì dám cưỡng hiếp Đào Chiêu nghi, Đào Hạnh, để nàng ta tự vẫn trong chính cung của mình, sau đó dùng tiền bịt miệng tì nữ của nàng ta." - Ôn Tích nheo đôi mắt thâm hiểm nhìn An Tịnh Âm cố kiềm nén chột dạ đáy mắt.

"Muội muội, vu khống người bậc nhất phẩm trong cung, không phải tội nhỏ." - An Tịnh Âm nuốt ực, ra sức cắn móng tay vào lòng bàn tay để bản thân tỉnh táo.

"Tì nghĩ cha tì có tiền một tay che trời thì ta không thể đâm thủng bàn tay đó à?" - Ôn Tích mỉm cười, khoe miệng mỗi lúc một sâu.

"Đào Hằng Ôn Tích, ngươi muốn gì?" - An Tịnh Âm như thể không đủ sức chống chế, trừng mắt nhìn Ôn Tích vẫn đang thản nhiên như không có gì.

Đáy mắt Ôn Tích không chút gọn sóng, nét mặt giãn ra vui vẻ nhìn An Tịnh Âm: "Ta muốn chúng ta cùng chèo thuyền."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chìm vào mê đắm, ta ngỡ ngàng

"Tì tì, ta muốn chúng ta cùng chèo thuyền." - đáy mắt Ôn Tích vẫn không chút gọn sóng, ngược lại còn tỏ ra ý cười.

"Ôn Tích, ngươi vì muốn đáp đố Cự Linh Nguyệt đến ngay cả Hoàng Hậu cũng muốn lợi dụng?" - An Tịnh Âm nắm chặt bàn tay, mặc cho móng dài đâm sâu vào lòng bàn tay. Kiểm chế phần nộ, nhìn ả đàn bà gan to tay trời trước mặt.

"Lợi dụng? Tì tì, có phải tì đang làm quá lên không? Chẳng lẽ, tì chẳng hề có một chút ghen ghét với Cự Linh Nguyệt? Tì không sợ..." - Ôn Tích ghé sát vào mặt của An Tịnh Âm nói tiếp. - "Cái ghế này của tì sắp bị hoàng thượng, đặt vào lãnh cung?"

"Ngươi..." - An Tịnh Âm xưa nay rất biết kiềm chế nhưng cho đến giây phút này, nàng ta dường như hoàn toàn không thể không tức giận, chỉ tay vào mặt Ôn Tích, nhìn nàng ta bật cười, gạt phắc tay mình.

"Ta chỉ là một phi tử, cũng chỉ muốn tì muội giao hảo, hơn nữa, tì nghĩ xem, nếu tì không thuận ý ta, chuyện gì...sẽ xảy ra?" - Ôn Tích cười to ba tiếng, đợi xem An Tịnh Âm.

"Đào Hằng Ôn Tích...xem như, bản cung đâu không lại ngươi. Hảo, chúng ta ngồi chung thuyền..." - An Tịnh Âm xoay phắc người rồi đi, đáy mắt long lên những tia máu đỏ.

...

"Hoàng thượng giá đáo!" - Tiếng vị thái giám ngoài cổng hô lên.

Trầm Duật bỗng Thập Tam A Ca, còn đùa giỡn với nó, vừa đi vừa trẻ*-u đùa, làm Minh Lăng cười đến mệt lử. Đến cổng điện, hần đề Minh Lăng chạy vào bên trong.

"Hoàng Thượng..." - Trầm Duật ra hiệu cho Tiểu Thúy không cần đa lễ.

Hai tay chấp sau lưng, thông thả bước vào. Trước mặt hần, Cự Linh Nguyệt, đang chăm chú đọc thứ gì đó trên bàn. Ánh nắng vàng chiếu lên trang sách, đôi mắt nàng như long lanh thêm một cõi trời, đôi môi nhỏ chúm chím đáng yêu, còn cả đôi gò má vì nắng mà ửng lên.

"A, thập tam a ca." - Bạch Anh phát hiện ra đứa trẻ đang kéo váy nàng, trong lúc nàng đang chăm chú đọc sách. Nàng cúi người bế đứa trẻ đang gây rối này lên. Dùng cái mũi thon thon cạ với cái mũi của nó.

"A, người tên là gì nhỉ? Ta không thể gọi ngươi là thập tam a ca hoài như vậy được." - Bạch Anh nhìn thẳng vào mắt nó, nét mặt nửa đùa nửa thật. Làm

ra vẻ nghiêm trọng.

"Con..."

"Là Minh Lăng." - Trầm Duật chấp tay đi vào, ánh mắt điềm tĩnh nhìn nàng.

Bạch Anh nhìn thấy hấn liền vội vã quỳ xuống mà quên mất đang bế thập tam a ca, hai đầu gối vì thế, đập mạnh xuống, Bạch Anh dù đau vẫn cắn răng chịu.

"Nàng vội vàng như vậy làm gì, lần sau không có người ngoài thì không cần đa lễ." - Trầm Duật nghe thứ âm thanh kì quặc từ dưới sàn dội đến, nhìn thấy Bạch Anh đang cắn răng, bản thân chỉ muốn phát cười.

"Hoàng Thái Hậu muốn mời ta và nàng đến đó ăn cơm, nàng muốn đi cùng trẫm không?" - Trầm Duật vừa đỡ vừa nói liền thấy Bạch Anh đáp:

"Ể...Ban sáng, chẳng phải Hoàng Ái Vương Phi rõ ràng nói Thái Hậu chỉ mời người thôi mà, kéo ta theo làm gì."

Bạch Anh mang tấm che mắt, ngăn đầu vừa nhìn thấy mắt hấn đã vội cúi xuống, lại vì nhanh quá mà đập mạnh vào trán của Minh Lăng. Nàng vội vàng kêu lên, Minh Lăng, mặc dù đau vẫn không khóc, ngoan ngoãn cắn môi, để Bạch Anh đắp muối.

Bạch Anh tay chân vội vã cuộn cuộn, quên mất trán cũng sưng to một cục. Vừa đắp muối cho Minh Lăng xong, đưa tay quệt trán mới thấy đau đến phát khóc. Bàn tay nhỏ bé vừa xoa chỗ u đó, chưa đặt xuống đã thấy bàn tay to lớn khác gỡ xuống, thấm lên đó thứ mát lạnh, rất đỡ đau a.

"Cám ơn." - Bạch Anh cảm nhận gương mặt mình đang đỏ lên, mắt chẳng dám nhìn thẳng, chỉ cúi rừ hàng mi, che con ngươi trong vắt.

"A Mã, con ra ngoài chơi với Tiểu Thúy, hè hè." - Minh Lăng cười ngây thơ mà như bí hiểm. Nói rồi, cái chân lon ta lon ton chạy nắm Tiểu Thúy biến đi.

Cả người Bạch Anh như cứng lại, cảm giác muốn đi chuyển nhưng lại bị thứ gì đó kiềm chân. Sững đến mức chẳng nhận ra miếng mận che đã bị Trầm Duật gỡ bỏ.

"Sao cứ phải giấu nó đi?" - chất giọng trầm ấm của Trầm Duật khiến nàng giật mình, ngẩng đôi mắt hai màu kì dị nhìn hấn.

"Ngài không nên nhìn vào mắt ta..." - Bạch Anh không hiểu vì sao lại lần nữa không kiềm chế được lời nói của bản thân. Đôi tay cũng run rẩy, vội vàng che đi con ngươi màu vàng như vàng hào quang sáng chói, trong suốt.

Bất giác, Bạch Anh như được nhìn thấy một Cự Linh Nguyệt khác trong đáy mắt Trầm Duật. Một Cự Linh Nguyệt không hề mang miếng che mắt, song nàng trông rất buồn bã, rừ xuống hàng mi dày.

"Im lặng nào..."

Bọn họ cứ như vậy, cho đến khi Trầm Duật chịu buông bàn tay đang làm dịu vết sưng trên trán nàng.

"Ta và nàng, còn cả Lăng nhi đến ăn cơm cùng Hoàng Ngạch Nương thôi." - Hấn đột ngột thay đổi, giọng điệu trở nên vô cùng dịu dàng. Hơn nữa, hấn còn đeo lại miếng bịt mắt cho nàng, động tác vô cùng chậm rãi, ôn nhu, như thể sợ nó sẽ làm hỏng con ngươi xinh đẹp bên trong.

...

Bên trong Từ Ninh Cung như rất náo nhiệt. Tiếng cười nói, đùa giỡn. Tiếng của những phi tần từ bậc phi tử trở lên, hội tụ ở Từ Ninh Cung, vang lên trong cung, như thể bọn họ rất thân thiết, yêu thương nhau.

Người thì khen vị vương phi mới cưới hôm qua của Tiểu Hân nức nở, người thì tỏ ra ái mộ vết laceration hồng trên chiếc khăn trắng kia. Lại còn có kẻ bụng bít, đem sủng hạnh so sánh.

"Hoàng Thượng giá đáo!"

Tiếng hô truyền đến. Cả căn phòng đều ngừng lại. Duy chỉ có Bạch Đình Thái Hậu vẫn mỉm cười, đôi đồng tử sóng sánh như chờ đợi gì đó.

Từ phía cửa, Trầm Duật chấp hai tay sau lưng, thong thả bước vào mỉm cười gọi Hoàng Ngạch Nương, giọng điệu như thể gọi mẹ ruột của mình.

"Tham kiến Hoàng Thái Hậu." - Bạch Anh tỏ ra dịu dàng, mỉm cười hành lễ.

"Cự Linh Nguyệt, người nay cũng có nhã hứng sang dùng bữa ở nơi ồn ào này sao?" - Hoàng Thái Hậu thoát trông thì hiền từ, phúc hậu. Nhưng không ai biết năm đó làm sao mà tiên đế có thể lập bà làm hoàng hậu, rồi giờ là hoàng thái hậu.

Trong đầu Bạch Anh đang tìm lý do trong hàng ngàn lý do để trả lời câu hỏi của Hoàng Thái Hậu. Nàng vốn không biết Cự Linh Nguyệt trước đây có đặc phải tội gì với Hoàng Thái Hậu, cũng không biết trong lòng bà ta có phải xem nàng là cái gai hay không. Nghĩ mãi vẫn không biết nên thoái lui như thế nào.

"Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy bản thân vừa tỉnh dậy, cái gì cũng không nhớ, duy chỉ có người làm Nguyệt Nhi nhất định phải đến thăm, hơn

nữa phi tần đến thăm mẫu hậu của cả thiên hạ, cũng không có gì lấy làm lạ. "

Bạch Anh đánh liều, cảm thấy không liên quan lắm, nhưng vẫn lấy cớ mình bị té xuống hồ để né tránh Bạch Đình Thái Hậu. Nàng nhận ra, ánh mắt người phụ nữ đó như đang dò xét tận sâu trong tim gan của nàng. Đến mức chỉ cần một câu sơ sẩy, nàng sẽ bị bóp chết.

"Ngạch nương, không phải mời trẫm đến cùng người dùng cơm sao? Trẫm đói rồi." - Trầm Duật tiến lên trước, mắt như tỏ ý cười, mà miệng lại chẳng buồn nhếch lên

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hoàng Hậu có thai!

Bàn ăn bày những món cao lương, mỹ vị, mùi thơm đến khó cưỡng. Hoàng Thái Hậu mỉm cười niềm nở liên tục gắp cho Tiểu Hân. Những phi tần như hoa như ngọc, ăn uống cũng có phần nhỏ nhẹ, người thì vừa gắp rồi hạ đĩa xong lại đưa tay che miệng, nhai thức ăn cũng có phần khép nép.

Bạch Anh nghĩ bụng lại không dám ăn, chỉ gắp vài miếng nhỏ, bỏ miệng nhai, cường điệu cũng không quá như những nữ nhân còn lại. Nàng thiết nghĩ ai muốn giảm cân, đều chỉ cần ăn cơm với Thái Hậu, chắc bụng ba ngày đã giảm hơn phân nửa ký. Không cần phải khổ sở như thời hiện đại, nào uống thuốc, nào tập thể dục. Lãng phí.

An Tĩnh Âm đột nhiên che miệng, điệu bộ như muốn nôn ra, vội vàng lấy khăn tay che miệng.

"E..."

Cả bàn ăn dừng theo âm thanh của Hoàng Thái Hậu. Tất cả dồn ánh mắt về An Tĩnh Âm đang gượng gạo, xin lỗi vì cơ thể không tốt làm ảnh hưởng mọi người. Sau đó còn ớn thêm vài đợt, nàng ta vừa định đứng dậy, cáo lui.

"Âm nhi, ngươi không phải có mang rồi sao?" - Hoàng Thái Hậu hai mắt sáng lên như thể vớ được thứ còn hơn cả vàng bạc châu báu.

An Tĩnh Âm chỉ cười mỉm, khăn tay che miệng, ra vẻ ốm yếu: "Chỉ vừa khéo một tháng...Âm Nhi...ợe.."

An Tĩnh Âm nói chưa tròn câu đã lên con nôn ọe. Ánh mắt liếc nhìn Bạch Anh, ra vẻ đắc ý.

"Cung hỷ hoàng hậu nương nương, hôm qua trong cung có hỷ sự, hôm nay hoàng hậu có hỷ tin, ắt có điềm may a." - Ôn Tích từ phía sau đệm thêm vài câu khiến Hoàng Thái Hậu môi cong miệng cười đến không ngừng.

"Hảo, hôm nay chúng ta ngự giá, bản cung muốn đến Phủ Ấn tự để cầu phúc cho tiểu bảo bối trong bụng Âm nhi. A Duật, con muốn đi không?" - Hoàng Thái Hậu, đẩy ánh mắt, nhìn Trầm Duật, nãy giờ vẫn đang trầm ngâm.

"Trẫm vẫn nên ở lại trong cung xử lý tấu chương, triều chính Phủ Thiên không thể một ngày thiếu vua. Ngạch nương, người đi cùng A Âm, với cả Quận Hâu vương cùng Ngự vương phi thì hơn." - Ngón tay Trầm Duật vân vê miệng cốc trà, làm ra vẻ bận bịu, đến chén cơm, chỉ được vài miếng nhỏ.

"Duật..." - Hoàng Thái Hậu ánh mắt bày tỏ hệt hắc, chẳng hiểu là đang nghĩ thứ gì. Trầm Duật không đợi ngạch nương yêu dấu nói hết câu đã đứng lên, chấp hai tay sau lưng, cáo lễ với Hoàng Thái Hậu.

"Ngạch nương, trẫm cùng Cự Quý Phi phải về Dưỡng Tâm Điện, trẫm ăn cũng no rồi. Trẫm cáo lui vậy." - Trầm Duật chấp hai tay sau lưng. Ra hiệu cho Bạch Anh đang ngăn người nhìn hắt khó hiểu. Song, nàng vẫn đứng dậy hành lễ rồi chậm rãi theo Trầm Duật ra kiệu, chẳng biết hỏi cung nào.

...

Sau khi bọn họ rời đi, sắc mặt Hoàng Thái Hậu bỗng dưng tối sầm lại.

...

"Sao tứ lan chàng nhanh như thế đã muốn hỏi cung? Chàng hình như vẫn chưa ăn gì mà?" - Bạch Anh không thể ngồi im lặng, lòng tò mò, nhìn thẳng vào Trầm Duật, đẩy mắt xuất hiện cả một dấu chấm hỏi to đùng.

Hắn không đáp, chỉ hắt giọng. Đôi mày chau lại, tỏ vẻ khó chịu. Đôi mắt Bạch Anh giãn ra, dừng ở cánh hoa đang nằm trên tóc Trầm Duật. Nàng vờn cánh tay trắng nõn lấy nó xuống, đặt giữa lòng bàn tay.

"Dừng kiệu!" - Trầm Duật mở đôi mắt đầy tức giận, nhìn nụ cười vừa nở đã đông cứng của Bạch Anh.

Cổ kiệu chỉ mới đi được một đoạn khỏi Từ Ninh Cung đã dừng lại hạ xuống.

Trầm Duật lạnh lùng, nhắm đôi mắt, giọng nặng xuống: "Xuống kiệu."

Nụ cười đông cứng của Bạch Anh, bây giờ tắt lịm. Nàng không hiểu gã nam nhân trước mặt đang nghĩ thứ gì. Một thứ suy nghĩ xẹt qua đầu rằng nàng không phải những nữ nhân cần sủng ái, nàng không cần phải ở lại mặt dày lươn lẹo với hắn.

Bạch Anh nhẹ nhàng cúi đầu, đôi bàn tay đặt cánh hoa trên chiếc đệm cạnh hắn, xoay người bước ra khỏi cỗ kiệu.

"Cung tiễn hoàng thượng." - Nàng hành lễ, rồi xoay người đi. Khuôn mặt nàng chẳng biểu đạt chút cảm xúc nào, bước chân vô thức bước đi như thể người đang tức giận là nàng.

Mi mắt Trầm Duật bấy giờ mới nâng lên. Đôi mắt liếc qua tấm rèm trên cửa sổ, giọng khê khàng hạ lệnh:

"Các người cứ về đi, trẫm tản bộ ở đây." - Nói rồi Trầm Duật cho hạ kiệu, lạnh lùng vén bức màn lên. Hai tay chấp sau lưng, đi theo con đường Bạch Anh đã đi.

...

Bạch Anh hờ hững, nhìn tán mây trôi lững lờ trên bầu trời xanh, nắng gắt. Những giọt mồ hôi đọng trên trán nàng, men theo gò má đào ửng vì nắng nóng trượt xuống, kinh diễm mê hồn.

Bạch Anh dừng lại trước bậc thềm màu son, ở trên có những tán lá trúc chắn mát tạo bóng râm, ở dưới chính là cá. Những con cá thân trắng trắng đỏ đỏ bơi lội dưới nước, khiến đầu nàng hiện lên một cảnh tượng vô cùng mơ hồ. Nàng ngồi xuống bậc thềm, mặc cho tà váy chìm dưới nước. Chẳng hiểu vì cớ gì nàng lại chỉ thích ngắm những con cá bơi.

"Hong ngư vậy vậy vậy, như hải đường vậy vậy sóng..."

Trầm Duật từ phía xa quan sát bộ dáng của nàng. Không hiểu vì sao vừa uất hận lại vừa đau xót nữ nhân là nàng. Khuôn miệng nhỏ nhắn thốt lên câu hát khiến hắn trở nên vô thức nhói buốt nơi tim.

"Cử đầu bóng trúc râm, đề đầu, chỉ nhìn thấy giai nhân."

Bạch Anh giật mình ngẩng mặt lên.

"Chàng..." - Điệu dáng ngây ngốc của Bạch Anh, chỉ vài khắc đã thành vô sắc, vô cảm.

Trầm Duật từ từ bước đến, mặt vẫn không biến sắc như thể chỉ là tình cờ.

"Chẳng biết, có sao từ trưa nay nắng không ngư giá hồi cung nghỉ ngơi lại đến chốn xanh cỏ này?" - Bạch Anh khách sáo, dù có cổ tức ghen không hiểu hắn vừa đùa nàng xuống kiệu xong, giờ lại ở đây, khuôn mặt vẫn tỉnh bơ, nàng cố kiềm nén.

Thế nhưng, hắn không đáp, chỉ nằm xuống trên cỏ xanh sát bậc thềm nàng đang ngồi, đầu gối lên đùi nàng.

Bạch Anh như ong lên. Nàng càng ngày càng không thể hiểu vị hoàng đế sớm nắng, chiều mưa như hắn. Vài giây trước lạnh mặt lạnh, hành động thì như nàng mang thù hận gì với hắn, vài giây sau lại như mỹ nam an tĩnh, ôn hòa, xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Khế ước

"Người có thích có hài tử không?" - Trầm Duật đột nhiên lên tiếng, ánh nhìn của hắn xa xăm về thứ gì đó dưới hồ.

Bạch Anh như chứng người lại. Nàng quay đầu nhìn vào đôi mắt của Trầm Duật, trong lòng trào lên cảm xúc khó hiểu.

"Trẻ con ai mà chả thích chứ." - Bạch Anh đáp qua loa.

"Nhưng nếu là hài tử của người thì sao?" - Trầm Duật trầm giọng hỏi, có lẽ hắn muốn nghe lời thật sự của nàng.

"Người thật thích đùa, hài tử ta mang trong mình làm sao mà không thích chứ? Dù nó có là sự cố thì ta vẫn mong muốn có nó." - Bạch Anh đắm trong suy nghĩ, nàng nói như thể đã chẳng còn tuổi đôi mươi.

Đột nhiên, Trầm Duật tiến sát tới, cúi người trước mặt nàng, mắt nhìn thẳng vào con người đang căng lên của Bạch Anh:

"Vậy nàng có muốn có con với trẫm không?"

"Tứ lang, vẫn là nên chăm lo cho hoàng hậu, người mới là người muốn có con với hoàng đế ngài." - Bạch Anh kiềm chế cổ cảm xúc bối rối, đẩy Trầm Duật ra. Bản thân ngồi dậy, phui tay, xoay người rời đi.

Trên khóe môi Trầm Duật thoáng chốc nở nụ cười khó hiểu.

...

Bạch Anh trở về điện, cả người mỏi nhừ, ngồi ở một chỗ, nhìn lên cửa sổ, nơi ánh nắng đang le lói qua từng góc phòng.

Cuộc sống nơi cung cấm này, thật vô vị...

"Tham kiến nương nương." - Giọng nói lạ lẫm. Bạch Anh ngẩn đầu, nhìn thấy một nữ nô tỳ thoát trông lạ mặt nhưng nét mặt toát lên vẻ nhanh nhẹn.

"Ngươi là ai?" - Bạch Anh nhìn nàng ta, ánh mắt che giấu sự đề phòng.

"Hồi nương nương, tỳ nữ là Tây Lan, ti ti Tiểu Thúy bị nhiễm sương hàn, e sẽ làm hại sức khỏe nương nương, nên Hoàng Thái Hậu phân phó Tây Lan đến hầu hạ người."

Bạch Anh nghe đến cụm từ Hoàng Thái Hậu liền cảm thấy có gì đó không đúng. Vì có gì mà vị Hoàng Thái Hậu sáng nay vẫn còn tỏ vẻ trịch thượng với nàng nay lại quan tâm đến bất ngờ như vậy?

"Ồ! Hoàng nãi nãi có vẻ quan tâm đến bản cung sâu sắc nhỉ. Được rồi, Tây Lan, hiện Tiểu Thúy dường bệnh ở đâu?"

"Bẩm nương nương, Tiểu Thúy được Hoàng Hậu nương nương cho phép xuất cung hồi gia để tiện bề dưỡng bệnh lại không sợ ảnh hưởng sức khỏe nữ nô khác." - Tây Lan điềm tĩnh, mỉm cười đáp không sai sót chữ nào.

"Ta hiểu rồi, ngươi lui đi." - Bạch Anh như thể ngờ ra điều gì đó. Nàng nhấp chén trà, rồi đi đến thư phòng, lôi vài cuốn sách Cự Linh Nguyệt hay đọc để giết thời gian.

Nàng mê mẩn sách đến quên mất trời đã sập tối. Bạch Anh gọi Tây Lan chuẩn bị thùng nước nóng cho nàng.

Bạch Anh rời thư phòng, thư thái thả mình vào bồn nước nóng.

"Lâu rồi không gặp." - Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên giọng nói quen thuộc như thể nàng từng nghe thấy ở đâu đó. Bạch Anh ngup mặt lên. Đập vào mắt nàng chính là chiếc mặt nạ nàng đã nhìn thấy hôm đó. Cái hôm nàng cái nam trang.

"Ngươi...Bạch Ly?"

Đôi mắt hần nheo lại dưới chiếc mặt nạ hình con cáo màu trắng được vẽ tinh xảo che nửa mặt, lộ đôi môi quyến rũ trông rất giống một nam tử nào đó.

"Tiểu hồ li của ta, không ngờ ngươi cũng nhớ được kẻ mặt hạng như ta. Thật vinh hạnh đó! Haha."

"Ngươi muốn gì?" - Bạch Anh tròn mắt, đưa tay che nửa trên, ngup cả người xuống nước chỉ chừa phần cổ trở lên.

"Ta chỉ muốn đến ngắm ngươi thôi, tiểu nữ nhân." - Đôi mắt hần trở nên sáng rực đầy dã tâm. Toàn thân mặc áo bào đỏ viền bằng màu đen trông nhưt mất. Cả người hần lao đến bên bồn tắm, giữ thăng bằng trên thành bồn, ngả người đến trước mặt nàng.

"Phế truật Hoàng Hậu, trở thành Cự Hoàng Hậu của hần."

Giọng nói rõ ràng rành mạch từng chữ khiến đôi mắt Bạch Anh tròn tròn, không thể tin tên dị nhân trước mặt yêu cầu nàng làm một điều mà bản thân nàng ăn tim hùm cũng không dám làm.

"Ngươi hồ đồ rồi à, nàng ta đang mang thai, ngươi nói ta phế truật nàng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, hơn nữa trở thành Hoàng Hậu? Nực cười, ta không làm!" - Bạch Anh nhìn thẳng vào con mắt phượng đang nheo lại.

"Vậy khế ước chúng ta đã thỏa hiệp ta đánh xé nó, cũng như, giết ngươi vậy. À còn à hầu bên cạnh ngươi, xem như cho nàng ta theo ngươi bầu bạn. Ngươi thấy sao tiểu nữ nhân?" - Khóe môi Bạch Ly cong lên, hần như xác định câu trả lời của nàng, không do dự tiến càng ngày càng sát về phía nàng.

Trong đầu Bạch Anh giống như đang tính toán thứ khả năng gì đó, nàng vốn không muốn đến cái nơi khi ho cò gáy sáng sớm thượng cung, tối chiều thị tẩm, nhưng cũng không muốn liên lụy Tiểu Thúy.

"Ngươi không nghĩ ta vốn không có khả năng phế truật An Tĩnh Âm à? Hơn nữa trở thành Hoàng Hậu, ta đây leo không đến."

Bạch Ly nhìn nàng:

"Sẽ có người giúp người, tiểu hồ ly."

Hắn vừa dứt câu, bên ngoài đã vọng vào tiếng gõ cửa. Bạch Anh vẫn chưa kịp phản ứng, đã thấy tên cường sắc này đã hôn nàng rồi bỏ chạy.

"Nương nương, người tắm xong chưa ạ?" - Tiếng Tây Lan vọng đến.

Bạch Anh nhòm người dậy, hần giọng:

"Có chuyện gì?"

"Hồi nương nương, Hoàng Thượng ngự giá hiện đang ở chính cung của người."

Bạch Anh nghe đến hai chữ Hoàng Thượng, đôi đồng tử như căng lên. Vội nhắc người khỏi bồn tắm. Đột nhiên, cánh cửa phòng bật mở.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàng Thượng cưỡng hiếp ta!

Đột nhiên cánh cửa mở ra, Trầm Duật hai tay phui phui mỉm cười ngẩn đầu lên, lập tức ngẩn người nhìn cảnh xuân trước mắt.

"Hoàng...hoàng thượng...ngươi còn không cút ra." - Bạch Anh lấp bắp nửa chữ đầu liền phát hiện bản thân còn đang trần như nhộng liền thẹn quá hét lớn.

Mặc dù nàng trực tiếp đuổi hắn, nhưng không Trầm Duật không hề xoay người rời đi. Hắn tiến tới, chấp tay sau lưng.

Bạch Anh vội trảm mình xuống bồn nước lặn nửa. Lần này, nàng ngậm cả miệng mình xuống nước, chừa mỗi cái mũi, cặp mắt trừng lên nhìn hắn.

"Ngài muốn làm gì?" - Bạch Anh ngó người lên tra khảo hắn, chưa kịp nói xong đã thấy hắn phi thân lao vào bồn nước.

Trước mắt nàng, một đôi mắt đang nhắm lại mê mê, môi đôi môi mềm mại lại lạnh buốt đang đặt đầu đó trên cánh môi hồng hững của nàng. Còn nữa, một sợi hơi thở ấm nóng đang phả vào làn da mát mẻ thiếu nữ của nàng. Phải, Trầm Duật, đang hôn nàng.

Bạch Anh giật mình, nàng vội vàng đẩy hắn ra. Thế nhưng, cái thân hình vạm vỡ cố ý kéo nàng xuống nước.

Cả cuộc đời chưa bao giờ dám bước chân xuống nước mà không có áo phao của Bạch Anh, đương nhiên sẽ chẳng thể nào gượng được dưới nước. Bàn nã lập tức vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi tên trâu bò đang níu chặt nàng.

Trong mơ hồ, Bạch Anh nhìn thấy hắn tiến tới, ôm lấy gò má nàng. Hắn hôn nàng. Từng luồng hơi thở như mê hoặc nàng. Bạch Anh thôi không vùng vẫy, bắt đầu tiếp nhận nụ hôn của Trầm Duật. Dù chẳng thể nhớ rõ, nhưng mãi lâu sau đó nàng và hắn, cả hai mới trôi lên mặt nước.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng chẳng dám nhìn thẳng hắn. Trong phút chốc Trầm Duật, lại kéo nàng đến trước mặt hắn. Đôi mắt hai màu mê hoặc của nàng như phát huy uy lực. Trầm Duật như chẳng thể dứt ra khỏi màu mắt trong vắt ấy. Hắn bắt đầu hôn nàng triền miên. Và bắt đầu cho màn triền miên mà Bạch Anh vẫn không thể lý giải vì sao nàng chẳng thể dứt ra. Nhưng nàng biết được, nàng đang bị. Cưỡng hiếp!

"Nguyệt, nàng nguyện sinh con cho trẫm chứ?"

"Duật, dù chàng có cần hay không, ta vẫn muốn cùng chàng có con..."

"Nguyệt, cảm ơn nàng..."

Lại một đoạn ký ức mờ ảo vụt ngang trong giấc mộng của Bạch Anh. Cự Linh Nguyệt từng có con? Nó ở đâu?

Hàng loạt những câu hỏi rối bưng lên trong đầu, khiến Bạch Anh buộc phải tỉnh dậy.

Đêm canh ba lạnh lẽo, cùng cảm giác đau nhứt phần thân dưới. Nàng ngoảnh đầu nhìn thấy bên cạnh trống trơn, lạnh lẽo, chỉ một mình nàng.

Bạch Anh bật cười vô vị. Nàng đang mong chờ thứ gì từ cuộc mây mưa chóng vánh đó?

Hắn là hoàng đế. Nàng chỉ là con tốt thí dưới hình hài một vị Quý Phi, làm sao sánh được như vị Hoàng Hậu trên cao kia? Hơn nữa, tỳ thiếp của Hoàng Thượng, vốn không ai chiếm được độc sủng của hần ngoại trừ Hoàng Hậu, Bạch Anh nghĩ, vậy thì như nàng há làm gì có sức hút kéo chân hắn? Nam nhân như hắn, chỉ là một tên cá thềm chóng chán, vốn chẳng nên kỳ vọng.

Nàng lại đặt lưng xuống, cố ép mình đi ngủ. Ngủ rồi quên hết đi, chỉ cần qua ngày mai rồi ngày mốt, ngày kia, có lẽ nàng sẽ sớm quay về được thế giới của nàng.

"Nương nương." - Tiếng gọi quen thuộc đánh thức Bạch Anh.

Chóp chóp đôi mắt, đón lấy ánh nắng nhẹ dịu nắng ban mai.

"Hoàng Thái Hậu có lệnh mời các phi tử đến Xạ Điện để đi săn, cầu may cho Hoàng Hậu nương nương. Người mau thức dậy, để nô tì giúp người chuẩn bị." - Hình ảnh Tây Lan kính cẩn cúi người hiện ra trước mắt, chậm rãi nói gì đó phải cầu may cho hoàng hậu, phải thức dậy.

Bạch Anh ngồi dậy, dụi mắt, xem như hôm nay không buồn tẻ như những hôm trước vậy.

...

An Tĩnh Âm soi mình trước gương. Sắc mặt hồng hào của nàng ta, đang cố gắng tô tô điểm điểm trông thật giống phụ nữ có thai. Dù có cố quyền rũ Trầm Duật, có cố mưu kế thì nàng ta vẫn chẳng thể có con với hắn. Vậy mà ả nữ nhân Cự Linh Nguyệt chỉ một đêm đã cho hắn một quý tử bình an.

Thế nhưng cho dù sự thật hiển nhiên là sự thật, thì nàng ta vẫn muốn liều mình, giết chết mối hiểm họa là ả ta. Chỉ có nàng ta mới có quyền chiếm độc sủng, những nữ nhân khác, đừng hòng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Triều vân độc phượng kế

Bạch Anh mặc võ phục trắng muốt, điểm vài cánh bi ngan thật hút mắt. Mái tóc đen tuyền, mọi hôm nàng đều chọn kiểu búi nửa đầu khoe thác nước của mình, nhưng hôm nay, nàng lại quyết định vấn cao nó.

"Quý Phi nương nương, nô tỳ vừa học lõm được vài kiểu vấn tóc, đảm bảo với người, vừa gọn lại đẹp." - Tây Lan nheo mắt cười, thuyết phục Bạch Anh.

"Cũng được, để xem người học lõm được gì nào." - Nàng chúm môi, xoay người trước gương, theo dõi động tác thuần thục của Tây Lan.

...

Ở Xạ Điện, toàn bộ hoàng tử, vương gia đều đã có mặt, chỉ đợi lão phật gia cùng các vị phi tử ngự tọa.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cát tường." - Tiếng hô đồng loạt thể hiện nghi lễ của toàn bộ người trong điện vang lên theo từng bước đi của Trầm Duật. Hắn chấp hai tay, thông thả:

"Miễn lễ, miễn lễ!"

An Tĩnh Âm mặc kim phục, trông nhẹ nhàng, quý phái như chính cái tên nàng ta. Mái tóc vấn kiểu vân triều độc phượng kế gọn gàng cài thêm trâm vàng hình phượng hoàng càng thêm nổi bật.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương." - Bạch Anh vừa dứt câu, cả điện đã vang lên những tiếng xì xào nhỏ to.

"Miễn...lễ." - Thanh điệu ngập ngừng của Trầm Duật, như tăng thêm phần lạ lùng.

Nàng ngược đôi mắt đã che đi bên trái. Đập vào mắt chính là khuôn mặt tối sầm của An Tĩnh Âm. Thế nhưng, điều kinh ngạc hơn, chính là, nàng và An Tĩnh Âm cùng vấn chung một kiểu tóc.

Không lẽ...

"Cự quý phi, không ngờ tí cũng to gan, dám vấn vân triều độc phượng kế." - Ôn Tích đánh đá, chua ngoa, thể hiện sự hả hê nhìn Bạch Anh.

Cả triều ngày càng xôn xao. Tiểu Hàn đứng đó, chỉ như bức tượng tro mắt nhìn nàng, tay nắm thành quyền, cấu chặt móng vào lòng bàn tay.

"Mái tóc này, không phải nàng vấn." - Trầm Duật nhìn về phía Bạch Anh, đáy mắt lẩn ẩn như thể đang nói đùa.

"Hoàng thượng, hoàng hậu, là Tây Lan vấn cho Quý Phi, Tây Lan không hiểu biết, học lõm Xuân Thủy tí tì, Tây Lan đáng chết, Tây Lan xin nhận tội." - Tây Lan run rẩy, quỳ xuống, dập đầu liên tục. Ánh mắt ngập nỗi sợ, ầng ằng nước mắt.

Bạch Anh xoay người, đỡ Tây Lan không để nàng đập đầu nữa. Còn bản thân thì, đứng thẳng người, đưa tay tháo chiếc trâm Bạch Ngân, thả những lọn tóc dài tuyền óng ả, có lớp tóc tết hai bên như thiếu nữ Thảo Nguyên.

"Cự Linh Nguyệt không hiểu hết quy củ giành cho hậu cung, vô tình làm Hoàng Hậu không vui. Xin tạ lỗi cùng người." - Bạch Anh đưa tay tạ tội như một nam tử hán.

Tất cả những người trong điện đều vỗ tay nhìn nàng ngưỡng mộ.

"Hay lắm."

"Quả là nữ tử thảo nguyên."

"Hảo."

Tiếng hô vang nhộn khắp phòng, càng khiến lòng An Tĩnh Âm trở nên tức giận, muốn xé nát Bạch Anh.

"Tham kiến lão phật gia. Lão phật gia cát tường."

Lần này, là hành lễ với Hoàng Thái Hậu.

"Miễn lễ. Ai gia đến muộn, nhưng các người xem ra vừa mới rất vui nhỉ?" - Hoàng thái hậu tâm trạng thư thái, âm giọng cũng trở nên nhẹ bồng.

"Nài nài, vừa rồi, Cự Quý Phi rất lạnh lợi a, khiến cho con một phen chiêm nghiệm được thế nào là con gái Thảo Nguyên." - Nếu không nhầm thì người vừa nói chính là Trầm Dĩ, vương gia của thành trì Phổ Châu, một trong bốn thành trì quan trọng của Phù Thiên, là con trai thứ chín của Trầm Truân, huynh trưởng của tiền đế.

"Ồ? Con gái thảo nguyên làm con hứng thú đến thế sao Dĩ Nhi?" - Đôi mắt Hoàng Thái Hậu nheo lại, thoáng qua như cười, nhưng không hề cười.

Trầm Dĩ mỉm cười, nhìn Bạch Anh:

"Không, con chỉ hứng thú với Cự Quý Phi đây thôi."

Trong phút chốc, Bạch Anh cảm thấy muốn tàng hình tránh né những cái nhìn sấm soi của những kẻ xung quanh. Hơn hết, là của An Tĩnh Âm. Ánh nhìn đầy ghen ghét đố kỵ, muốn đâm trổ mạng vào nàng.

Chỉ là mái tóc thôi mà, Cự Linh Nguyệt, khăn cầu cô trả tôi về đi.

"Cự Linh Nguyệt, xem ra ngươi rất có bản lĩnh." - Hoàng Thái Hậu đẩy mi mắt, khen như khinh bỉ nàng.

"Lão Phật Gia quá lời, bản lĩnh Linh Nguyệt làm sao sánh được với người và An ti ti." - Bạch Anh cũng muốn châm chọc lại vị Hoàng Thái Hậu này, chẳng hề kiên dè.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đi săn

Đứng trước trường săn Xạ Điện, dù không bằng trong rừng nhưng vẫn có cảm giác khoan khoái, khiến người ta muốn rút tên săn ngay lập tức.

Hoàng Thái Hậu, ngồi ở trên cao, hai bên có hai vị ma ma, nét mặt nghiêm nghị, chấp hai tay trước bụng theo lễ nghi. Bên phải, là Hoàng Thượng, Trầm Duật, cùng Hoàng Hậu. Bên trái là cái vị vương gia, gần với Hoàng Thái Hậu nhất chính là Trầm Dĩ. Bạch Anh ở trong Cự Linh Nguyệt vốn cũng là một quý phi, cho nên được đặc ân ngồi bên trái Hoàng Thượng.

"Hôm nay, ai gia muốn mở cuộc săn thú, làm tế lễ cầu phúc cho đứa cháu trong bụng Âm Nhi. Ở đây, các vị a ca, vương gia đều biết săn bắn, cưỡi ngựa, như vậy đi, ai mang về được một con Bạch Thỏ, ai gia chắc chắn đáp ứng nguyện vọng của người đó." - Hoàng Thái Hậu nhướn mày, vui vẻ nói.

Bất chợt, Trầm Dĩ đứng dậy, ngắt lời lão phật gia:

"Nài nài, chuyện xưa đến nay đều là nam tử đi săn, ai thắng ai thua cũng chẳng có gì thú vị. Hay là mỗi người chọn ra một nữ nô làm mồi săn."

"Nhưng chúng ta săn Bạch Thỏ cần gì nô tỳ?" - An Lữ nhướn mày, xoay người hướng về Trầm Dĩ.

"Ta đâu nói sẽ săn Bạch Thỏ. Ta nghĩ hoàng huynh tài cao trọng vọng, hơn nữa, thể trạng cực kỳ tốt, cho nên hoàng hậu mang chính là long thai, không

nên săn bạch thỏ. Ta nghĩ vẫn nên săn thứ gì đó, có thể hùng mãnh, nhanh nhạy, như chó sói chẳng hạn, vừa tăng hứng thú lại may mắn với tiểu hoàng tử." - Trầm Dã cười cợt, chắc nịch con của An Tĩnh Âm là hoàng tử, khiến nàng ta có vài phần lo lắng.

"Hào. Dã huynh, huynh thật chu đáo." - Trầm Ung, con trai kế của tiên đế, sau Trầm Duật, vỗ tay liên tục.

"Vây, lão phật gia, người thấy sao." - Trầm Dã giáo hoạt, nhìn Hoàng Thái Hậu.

"Dã Nhi, con cũng thật lanh lợi. Quyết định vậy đi."

Trầm Dã tiến hành để từng vị vương gia chọn nữ nô tùy thích. Đến lượt hần, Trầm Dã nhếch mép chọn Tây Lan của Bạch Anh.

"Trầm Dã vương, ngài không thấy bất lễ với quý phi ta sao? Dù gì Tây Lan cũng là nữ tỳ bên cạnh ta." - Bạch Anh tỏ ra bình tĩnh, đáy mắt không giao động nhìn Trầm Dã làm căng.

"Hoàng huynh, ta lấy một nữ nô bên cạnh Cự Quý Phi sẽ không sao chứ?" - Trầm Dã cười nheo mắt, làm vẻ dễ thương với Trầm Duật.

Trầm Duật ngồi ở trên cao, chẳng nói chẳng rằng, như ra hiệu đồng ý. Hành động của hần khiến Bạch Anh cảm thấy lo lắng cho Tây Lan. Dù nữ nô này mới hầu hạ nàng, nhưng đã là chủ tớ, Bạch Anh không thể bỏ mặc nàng ta như vậy. Nàng quay sang Tây Lan, thấp giọng:

"Dù gì ngươi cũng hầu hạ bản cung, ta sẽ không trơ mắt nhìn ngươi."

Đáy mắt Tây Lan ầng ầng nước, gật đầu liên tục, rồi bị giải đi.

...

Tất cả những nữ nô đều bị cột tay vào phía sau ngựa, lần lượt phải chạy theo ngựa. Bạch Anh dõi mắt theo Tây Lan, lòng càng lúc càng thấp thỏm.

Ngựa của An Lữ phi nhanh nhất, nữ nô phía sau hần không theo kịp nên bị kéo lăn lết, lấm lem bùn đất. Theo sau là Trầm Ung rồi là Trầm Dã, tốc độ ban đầu của bọn họ không quá nhanh, nữ nô phía sau vẫn chưa ngã xuống.

"Thả chó sói." - Trầm Dã bắn pháo lệnh lên cao.

Trước mắt Bạch Anh, chính là những cái lồng chứa chó sói, những con chó sói đối khác, cào móng chuẩn bị tư thế lao đến những con mồi săn.

Cửa lồng vừa mở, ngay lập tức, những con chó đối đã lao như tên bắn. Những mũi tên từ bọn người Trầm Dã lập tức bay ra. Những nữ nô vừa phải né chó sói vừa phải né tên bắn, không ít trong số họ đã ngã xuống. Ngựa của Trầm Dã ngày một nhanh, khiến Tây Lan tụt hơi ngã xuống, bị kéo, bị vồ, người xây xát đến thảm.

Bạch Anh không thể giương mắt nhìn thêm nữa, nàng lập tức cho người đem ngựa đến.

"Cự Linh Nguyệt, ngươi muốn làm gì?" - Lão Phật Gia nhìn thấy hành động của Bạch Anh liền nheo mày chất vấn.

Bạch Anh không trả lời, chỉ quỳ xuống chấp tay:

"Cáo lỗi cùng Lão Phật Gia, các vị vương tử. Tây Lan là nữ hầu của ta, chúng ta là chủ tớ sẽ không bỏ nhau, huống hồ ta cũng xem nàng như tỉ muội. Cự Linh Nguyệt mạo gan, xin thứ lỗi."

"Cự Quý Phi, ngươi thật to gan." - Lão Phật Gia đập tay xuống tay vịn ghế ngồi, tức giận.

"Cự Linh Nguyệt nguyên lĩnh phạt." - Nói rồi Bạch Anh chạy nhanh leo lên ngựa.

Trầm Duật dù đáy mắt chẳng chút xao động nhưng hần thấy lên cổ cảm xúc mãnh liệt nhìn Bạch Anh leo lên ngựa.

Bạch Anh không hiểu vì sao nàng lại cười ngựa thuần thục như vậy, chẳng mấy chốc đã vào thẳng chỗ săn. Nàng lách người qua những mũi tên. Tay cầm roi da, quát vào những con chó sói cố vồ lấy con ngựa của nàng.

Ngựa của Bạch Anh không lâu sau đó đã tiến gần với ngựa của Trầm Dã.

"Trầm Dã vương gia, xin người tha cho Tây Lan, dừng ngựa lại."

Trầm Dã cười thích thú, nhưng không chịu dừng.

"Cự Quý Phi, nữ nhân như nàng không nên ra đây."

"Chỉ cần ngài dừng lại để ta đưa Tây Lan đi, ta sẽ không phiền ngài vui thú." - Bạch Anh cố gắng hét to.

Thế nhưng Trầm Dã lại làm như không nghe thấy thúc ngựa nhanh hơn. Bạch Anh đành phải khiến hần phật ý. Nàng thúc ngựa song song với Tây Lan.

"Tây Lan đưa tay cho ta." - Bạch Anh một tay nắm dây cương, một tay với tay Tây Lan.

Tây Lan gắng gượng, nhưng Trầm Dã lại gây khó dễ không dễ dàng thuận lợi cứu nàng ta.

"Trầm Dã là người ép ta, xin đất tội." - Bạch Anh dùng roi ngựa đánh thẳng vào chân ngựa của Trầm Dã, khiến con ngựa té xuống. Nàng dùng ngựa, leo xuống cỡi trời cho Tây Lan, mặc cho Trầm Dã quệt máu nhìn nàng, đáy mắt long nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trùng phạt

Tây Lan chớp nhẹ đôi mắt yếu ớt, làm quen với ánh nắng chói chang chỗ khe cửa. Nàng ta lờ mờ nhìn thấy hình dáng Bạch Anh đang bê chén thuốc, móm cho nàng ta.

"Nương nương..." - Giọng nói thều thào, cánh tay muốn cử động nhưng lại nằm im vì bị kéo đến muốn rã rời, tê liệt.

Bạch Anh nuốt một tiếng, khẽ khàng thổi nguội thuốc, chăm chăm cho Tây Lan uống. Ngự y bảo Tây Lan bị thương ngoài da, nguyên khí có phần tổn hao, nhưng không quá nghiêm trọng. Ông ta chỉ Bạch Anh cách băng bó, kê cho Tây Lan đơn thuốc bổ máu rồi rời đi.

"Người không sao rồi." - Bạch Anh nhàn từ mỉm cười.

"Nương nương..."

"Cự Quý Phi, Hoàng Thái Hậu có lệnh mời người đến Từ Ninh Cung một chuyện, gọi cả thị nữ của người theo." - Từ ma ma, vị ma ma thân cận của hoàng thái hậu, bà ta gần như nắm hết quyền trong phủ nội vụ. Nét mặt điềm tĩnh, có vài phần khinh thường nhìn Bạch Anh.

"Phiền Từ ma ma về trước, Linh Nguyệt sẽ cùng thị nữ đến sau." - Bạch Anh từ tốn hành lễ, cười nhẹ nhàng nhìn Từ ma ma biểu môi rồi đi.

Nàng quay lại vào trong đã thấy Tây Lan vùi vào thành giường ngồi dậy, gương mặt tỏ ra lo lắng cho Bạch Anh.

"Một mạng này của người, Lan Nhi nhất định sẽ trả." - Tây Lan cố gắng gượng từng chữ.

"Ta đã bảo vệ người khỏi trường săn, nhất định sẽ bảo vệ người khỏi bọn họ." - Bạch Anh cầm tay Tây Lan, nàng chẳng hiểu sao lại muốn cứu nữ nhân này.

...

Bạch Anh dìu Tây Lan, đến trước cửa cung, nàng để Tây Lan tự đi, bản thân thì chậm lại chờ nàng ta.

"Tham kiến Lão Phật gia, lão Phật gia cát tường." - Bạch Anh cùng Tây Lan hành lễ trước mặt Hoàng Thái Hậu.

"Cự Linh Nguyệt, người đúng là to gan, dám làm cháu ta bị thương?" - Hoàng thái hậu tỏ thái độ tức giận, trừng mắt nhìn Bạch Anh.

Bạch Anh dù có sợ chết, vẫn phải bình tĩnh:

"Xin lão Phật gia thứ tội, thần thiếp không thể bỏ mặc vương gia coi mạng người như cỏ rác, huống hồ, Tây Lan chính là tì nữ thân cận với thần thiếp."

"Trầm Dã là cháu trai của Hoàng Thái Hậu, lại đi thua nữ nô của người?" - Từ ma ma chấp hai tay theo quy củ, đánh giọng.

"Cự Linh Nguyệt cũng là tì nữ tì nô tì leo đến tận hôm nay, vậy, Linh Nguyệt là thua hay bằng một nữ nô? Hơn nữa Trầm Dã vương gia, là ta đắc tội, ta vẫn nên tạ lỗi với vương gia, xin Lão Phật Gia, nếu không có chuyện gì thì Linh Nguyệt xin phép cáo lui." - Bạch Anh làm liều châm thêm dầu vào lửa giận của Hoàng Thái Hậu.

"Người..."

"Quý Phi muốn tạ lỗi với bản vương gia sao?" - Trầm Dã không đợi Hoàng Thái Hậu nói hết câu đã chấp tay đi vào, bộ dạng băng bó một chút trên má của hắn, à thì cũng khá khá ái.

"Lão Phật Gia cát tường, Nại nại à, chuyện này cứ để cho Dã Nhi." - Trầm Dã chạy đến bên Hoàng thái hậu, làm điệu bộ nũng nịu. Hoàng Thái Hậu có tức giận đến đâu vẫn phải nhường lại cho Trầm Dã.

Bạch Anh nhìn Trầm Duật này giờ vẫn im lặng, muốn cầu cứu, nhưng hắn lại đang nhìn Trầm Dã, từ từ tiến lại gần Bạch Anh. Đôi tay nâng cằm nàng lên.

"Cự Quý Phi, bản vương vì ngươi phải băng bó như thế này." - Trầm Dã chìa cánh tay bó bột trước mặt nàng, gương mặt cười nét xảo quyệt.

"Linh Nguyệt vì lo cho nữ nô thân cận của bản thân nên quên mất người. Bản cung sẽ đền bù theo ý ngài muốn." - Bạch Anh vẫn từ tốn, nén sự khinh bỉ với Trầm Dã. Ngã ngựa với người thường có thể băng bó, nhưng nhìn qua vẫn biết hẳn là nam nhân luyện võ, nội công đan điền phải hơn người không luyện, mà há gì lại băng đến thế kia? Đúng là làm quá!

"Ồ? Nếu quý phi nói như thế, vậy ta mạn phép mạo phạm. Hoàng huynh, ta mượn quý phi của huynh một ngày nhé?" - Trầm Dã xoay người cười tít mắt.

"Không được!" - Trầm Duật nhăn mày.

"Không phải chứ, ta chỉ mượn nàng ấy một ngày để đi chơi thôi mà, hơn nữa hậu cung của huynh có đến hơn 3000 mỹ nữ, hà có gì lại keo kiệt với ta như vậy? Hay huynh cũng muốn đi chơi chung với bọn ta?" - Trầm Dã bụm môi, làm bộ dạng không nhẽo, khiến Bạch Anh...phát ói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Là An Hoàng Hậu!

Trầm Dã làm mất những nhẽo, khoát tay Bạch Anh:

"Cự Quý Phi, mai chúng ta đi chơi nhé."

Khuôn mặt cáo già ban nãy của hắn đã thay bằng vẻ mặt nũng nịu của đứa bé. Trầm Dã đang lay tay Bạch Anh, nàng đã vội vàng bật ra:

"Trầm Dã vương gia xin tự trọng."

Trầm Dã càng trở nên hứng thú, cười một lúc một khoái chí.

"Cự Quý Phi, ngày mai ta đến đón nàng."

Nói rồi hắn nhảy chân sáo, yêu đời rời khỏi điện.

...

Bạch Anh trở về chăm sóc cho Tây Lan, mà lòng vẫn thấp thỏm lo cho Tiểu Thúy. Nàng ta đã mấy ngày không về, dù có dưỡng bệnh cũng không nên lâu như vậy.

"Nương nương...sao lại cứu em." - Tây Lan thều thào.

Bạch Anh chỉ nhìn Tây Lan, mỉm cười, tay vẫn đều đều bón thuốc cho nàng ta.

"Tiểu Thúy không còn chăm ta nữa, chỉ có người bầu bạn với phi tử thất sủng là ta, chủ tử như ta tại sao lại không cứu người?"

"Nương nương...thật ra..." - Tây Lan lưỡng lự. - "Tiểu Thúy...bị Ôn Tích phi nhốt trong thùy lao...nô tì chính là bị cài vào ám hại người, để người dâng xạ hương hại hoàng hậu..."

Tây Lan ngược mắt nhìn Bạch Anh, lòng trắng đỏ lên gân máu, nước mắt rơi xuống. Từ miệng thổ ra một dòng máu đỏ. Bạch Anh hoảng hồn, vội lấy khăn lau, định lấy thuốc cầm máu cho nàng.

"Nương...hoàng hậu...mang thai giả...người, nhất định phải sống..." - Tây Lan thổ huyết ngày một nhiều, máu tuôn từ mắt, rồi từ miệng. Sau đó, nàng ta lịm đi, hơi thở cũng không còn.

Bạch Anh kinh hồn, mắt ngơ ngác, chưa kịp định thần trước những gì Tây Lan nói, đã thấy Tây Lan bất tỉnh.

"Người đâu...người đâu, mau gọi ngự y...mau!" - Bạch Anh la lớn.

Người trong điện chỉ có vài tên lính, làm bộ nháo nhào, cuối cùng vẫn đem tới lão ngự y già bần hàn, kém cỏi.

Hắn chỉ xem qua loa, rồi nhìn Bạch Anh:

"Bẩm nương nương, thị nữ kia do suy nhược, cộng thêm những vết thương khiến nội tạng vốn suy yếu trở nên thối rữa. Lão phu kém cỏi chỉ dám nhận định nàng ta vốn đã bị hạ độc trong thời gian rất dài." - Lão ngự y vuốt râu, chép miệng. Dựa theo nhiều chẩn đoán trước của hắn thì đây đúng là cùng

một loại triệu chứng nhiễm cùng một loại độc.

"Cho hỏi, sự phụ chi nhìn bằng mắt, bắt mạch thông thường, sao đã chẩn năng ta có nội tạng thối rữa, còn biết năng ta trúng độc? Phải chăng lão đã từng khám qua rất nhiều?" - Bạch Anh trầm tĩnh, suy xét trên người lão ngự y.

Lão ngự y chỉ vội vã quỳ xuống:

"Nương nương quả thông minh, lão thần chuyên khám cho những nữ nô tể này, trường hợp như năng ta, lão đã gặp rất nhiều."

"Vậy người hẳn biết bọn họ đến từ cung của vị chủ tử nào?" - Bạch Anh nheo mắt nhìn hắn. - "Chỉ cần lão nói, nén vàng này là của lão." - Bạch Anh rút từ trong áo ra một thỏi vàng sáng loáng, đưa trước mặt cho lão ngự y nhưng không giao cho hắn.

"Bẩm...nương nương...lão...bọn họ, là từ cung của An Hoàng Hậu, đều đặn nửa năm sẽ có một nữ nô tể hai mươi chết như thế này..."

Bạch Anh nghe nói xong, không nói không rằng, đưa cho lão nén vàng, rút tiếp nén thứ hai.

"Chuyện ta hỏi người, chỉ cần người không nói ra, nén vàng thứ hai này là của người."

Lão ngự y kia vội on năng rồi mau chóng giấu vàng, rồi đi.

Bạch Anh cho người mang Tây Lan đi, năng cũng thay bạch y, tóc chẳng cài trâm, chỉ vấn lên buộc bằng dải băng trắng.

Năng thấp nén nhang trước mộ của Tây Lan xong, liền tìm cách vào bên trong Thủy Lao.

...

"Xin đại ca giúp cho." - Giọng Bạch Anh ngọt ngào, đưa cây trâm vàng vào tay tên cai ngục, hắn mau chóng nhét vào trong áo rồi sai tên lính khác đưa năng vào.

Thủy lao u ám lại hôi thối mùi nước trộn mùi da người bị ngâm đến rã da nhão thịt. Những người ở đây, đều chẳng thể có nổi sức sống mà la mà hét, cầu cứu như Đại lao.

Bạch Anh băng qua từng cũi lao, cho đến khi nhìn thấy Tiểu Thúy, chân năng đã mềm nhũn xuống, chỉ sợ một chút nữa đã ngã nhào.

Năng đưa tay bưng miệng, khóe mắt rung rung nhìn Tiểu Thúy đang gục xuống, kiệt sức, đầu tóc rũ rượi vì bị ngâm nước mấy ngày liền.

"Tiểu Thúy..." - Giọng Bạch Anh run rẩy, ánh mắt xót xa nhìn tiểu nha đầu trước mặt. Tại sao, lại gầy xơ xác đến như vậy...

Tiểu Thúy như nhận ra giọng nói quen thuộc, cố sức ngẩng đầu lên, mỉm cười yếu ớt:

"Nương..nương..."

Bạch Anh mắt phù sưng, bộ dáng đầy đau thương, mắt đỏ, tuôn lệ:

"Tại sao em lại bị bắt đến đây? Ai đã làm?"

Bạch Anh điên cuồng, muốn kéo Tiểu Thúy lên nhưng Tiểu Thúy nằm ở dưới một cái hồ rộng, nước ngập đến thắt lưng, còn năng lại chỉ lực bất tòng tâm nhìn hai tay Tiểu Thúy bị xiềng xích, gương mặt cắt không chút huyết sắc.

Tiểu Thúy yếu ớt, kể lại:

"Là Hoàng hậu nương nương...hoàng hậu nương nương không hề mang thai...hoàng hậu muốn hãm hại người nương nương...nương nương..."

Tiểu nha đầu nhỏ bé hôm đó đã nghe thấy Ôn Tích cùng An Tĩnh Âm nói chuyện, một phen kinh hồn, định bỏ chạy, thì bị thị vệ của hoàng hậu bắt lại. Bọn họ bí mật nhốt Tiểu Thúy, còn nói chỉ cần Cự Linh Nguyệt bị tống giam, bọn họ sẽ thả năng ta ra.

Cả thân người Tiểu Thúy run lên vì lạnh, vì sợ hãi.

"Nương nương, nơi này nhiều rắn rết, gián bay, người mau về đi...nô tì không sao..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hấn lại đến

"Tiểu Thúy, ta sẽ cứu em ra mà. Em gắng lên Tiểu Thúy..." - Bạch Anh cắn môi bất lực, cố gắng vùng vẫy.

"Nương nương...người không cứu...cứu được em đâu...Em nhìn thấy những thứ không nên thấy, nương nương...em không thể bên cạnh người...nương nương hãy nhớ bảo trọng." - Tiểu Thúy cố dùng sức bình sinh mỉm cười an ủi Bạch Anh.

Tiểu Thúy yếu ớt, từ từ lịm đi trong tiếng gào của Bạch Anh.

Trong màn đêm, nàng thần thờ bước trong vô vọng, bất chợt, đôi chân nàng ngừng lại. Đôi tai nàng, đang nghe thấy gì đó, thứ âm thanh nhạy cảm đến đỏ mặt. Nàng ngược nhìn, đây là Lãnh cung. Là Lãnh Cung!

Đôi mắt nàng ghé vào khe cửa lớn.

"Ta yêu chàng..."

Một tiếng bùng nổ vào đầu Bạch Anh. Là An Tĩnh Âm, nàng ta đang tư thông gian dâm sau lưng Trầm Duật. Bạch Anh đang ngờ nghệch người ra, bỗng dưng bị một thân ảnh áo đen, kéo đi.

...

"Người là ai, buông ta ra."

Bạch Anh cảm nhận được cả người trở nên nhẹ bẫng. Tà váy bay đi trong đêm tối. Hương gió lùa mang theo thứ hơi thở có chút gì đó rất quen thuộc với nàng.

"Người..." - Hình như nàng đã từng gặp hắn ở đâu đó. Cái mặt nạ sắt, cùng với thân dáng này, dường như rất quen thuộc.

Hắn đáp người xuống, ở một nơi lạ lẫm, tối om, lại vô cùng lạnh lẽo.

"Ta đến để thực hiện khế ước." - Giọng hắn trầm xuống, đầy uy lực khiến người đối diện có ba phần sợ hãi.

"Khế ước?" - Bạch Anh nhíu mày lục lại chuỗi ký ức tìm kiếm hai từ khế ước mà kẻ đối diện đang nhắc đến.

Vẫn chưa kịp tìm ra, hắc y nhân đã đưa tờ khế ước đến trước mặt nàng. Phía dưới còn có dấu điểm tay bằng máu trên huy danh của nàng.

Nàng nhớ lại, đôi mắt mở to lên, nhớ lại, chính là hắn.

"Tên cuồng sắc! Lại là ngươi." - Nàng kinh sợ, đọc kỹ từng nét chữ trên tờ khế ước, hắn là chủ còn nàng là hạ nhân, hắn nói gì đều phải nghe theo. Một ngày hắn sống thì nàng sống, còn ngày nào hắn chết, nàng cũng phải tuân theo.

Ở dưới còn điểm Bạch Ly.

Thôi rồi, cuộc đời của Cự Linh Nguyệt này, thật sự không phải chôn cho Bạch Anh rồi. Thảm rồi.

Hắc y nhân nhìn nét mặt nàng, khóe miệng có chút nhếch lên.

"Hiện tại ta chưa cần ngươi làm gì hết, chỉ cần ngươi làm chút chuyện." - Nói rồi hắn liếc mắt nhìn phản ứng của Bạch Anh.

"Ngươi muốn cái gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng muốn thứ đó với ta." - Bạch Anh hai tay ôm ngực. Nàng dù gì cũng là của Trầm Duật không thể làm chuyện không minh bạch như vậy.

"Ta không thân thể bản thiêu của ngươi. Cái ta cần, chính là mau chóng phế truat An Tĩnh Âm đi."

Bạch Anh thật sự giờ khóc giờ cười. Lần trước hắn cũng muốn nàng phế truat An Tĩnh Âm, lần này cũng muốn phế truat An Tĩnh Âm. Nàng biết làm cái gì bây giờ.

"Ta đã nói ta không biết lập mưu hèn tính kế bẩn. Nàng ta là hoàng hậu, nàng ta tư thông với kẻ khác, thì ta phải làm gì đây? Ta làm sao chọi lại nhà An Tĩnh bọn họ, huống hồ bao nhiêu đời vua đều là bọn họ nói dối làm phượng hoàng. Con gà mái như ta biết làm gì. Ngươi cũng nói cho ta gợi ý, nhưng lại không thấy gợi ý gì thì làm sao ta động não."

Bạch Anh dài dòng giải thích, nàng không hiểu sao văn chương trong đầu lại tuôn nhanh đến vậy.

"Tiểu mỹ nhân, lâu lắm mới gặp ngươi thì càng lúc càng to gan. Thôi thì du di cho ngươi, An Tĩnh Âm luôn luôn đến lãnh cung vào ngày trăng rằm. Ta nói đến như vậy, tiểu mỹ nhân, nàng động não xem nào. Nếu nàng làm tốt, thì à hạ nhân của nàng, ta sẽ đảm bảo nàng ta an toàn. Còn nếu không, ta đành phế truat ngươi rồi." - Bạch Ly ghé sát tai nàng, giọng nói buông lơi đến nguy hiểm.

Nói rồi hần điểm huyết ngừ của nàng, ôm thân thể mềm mại, phi người theo từng đợt gió lạnh réo buốt trong đêm.

Bạch Ly đeo chiếc mặt nạ bạc che đi nguyên dạng của hần, nhưng lại không thể che đi tâm tư hần đang dần vật lúc này. Hần hận nàng, nhưng nàng thật sự mất trí nhớ rồi. Hần có gì cứ phải mãi hận nàng lúc này?

...

Trời sáng, Bạch Anh lại phải cẩn thận từng động tác, đến thỉnh an An Tĩnh Âm xong, nàng rẽ sang khuôn viên, nàng từng ở đó với Trầm Duật.

Nàng suy nghĩ về chuyện Tiểu Thúy nói, rồi lại suy nghĩ đến lời của Bạch Ly kia. Rốt cuộc nên vạch trần từ đâu đây?

Trong đầu Bạch Anh đang suy tính hàng trăm ngàn phương kế toàn vẹn nhất để có thể vạch trần An Tĩnh Âm mà nàng không cần phải xuống tay.

Nên để Trầm Duật, hay Ôn Tích đây?

Suy nghĩ một hồi, Bạch Anh nhếch môi cười, đã là chốn hậu cung, thì vẫn nên là hậu cung tranh sủng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhử mồi

"Cực mỹ nhân, chúng ta đi chơi đi nào." - Trầm Dã lại bay nhảy đến cung của nàng, năn nỉ Bạch Anh, cùng hần đi chơi.

"Trầm vương, người không phải thấy phản ứng của Hoàng Thượng rồi chứ, phận nhi nữ nhỏ nhoi như ta, sao dám kháng chỉ." - Bạch Anh thật sự không có tâm trạng đi chơi, nhưng vẫn khéo lấy Trầm Duật ra làm cái cớ trốn tránh.

"Vậy chỉ cần hoàng huynh đồng ý, nàng sẽ đi đúng không, mỹ nhân." - Trầm Dã làm bộ như đứa trẻ lên ba, năn nỉ nàng.

Nghĩ không thể từ chối hần bằng miệng thì đành cầu trời, Trầm Duật đừng để hần đưa nàng đi.

Thời gian cứ vậy mà trôi đi, mỗi ngày Bạch Anh đều cố gắng suy nghĩ kế sách chu toàn nhất để đối phó với An Tĩnh Âm. Nàng vốn dĩ định để Hoàng Thái Hậu bắt gian, nhưng suy đi nghĩ lại, Hoàng Thái Hậu chính là cô cô của nàng ta, nếu có thấy thì cũng sẽ tìm cách bao che cho ả. Còn Trầm Duật, hần vốn dĩ bị An Tĩnh Triệt thấu tóm, nhất cử nhất động đều không dễ dàng gì. Vậy nên chỉ còn kế cuối cùng là Ôn Tích.

Theo như những gì nàng nghe được từ trong chốn thâm cung, phát hiện vài năm trước khi Ôn Tích được phong tể nhân, thì có một quý nhân tên Đào Hạnh đã bị cưỡng hiếp rồi tự tử. Nàng ta để lại bức thư tố cáo em trai của An Tĩnh Âm nhưng cuối cùng người mang tội có ý quyền rũ vương thất, gian dâm lại là Đào Hạnh, ai nhìn vào cũng biết là cô ý che giấu cho An Lữ. Mà điều đặc biệt ở đây, chính là sự liên quan giữa Đào Hạnh và Ôn Tích. Bọn họ lại chính là hai cành vàng lá ngọc của Văn Tướng Đào Tuyên.

Tuy nhiên, điều quan ngại bây giờ, chính là tai mắt của An Tĩnh Âm.

...

Bốp.

Một cái tát đau đớn giáng xuống mặt của An Tĩnh Âm.

An Tĩnh Triệt đôi mắt xéch như Tào y, khuôn mặt chữ điền, chân mày lười mác, nét miệng mỏng khép chặt, hàm râu dày đen như rung theo từng đợt cuồng nộ của An tướng quân.

"Người bây giờ chính là Hoàng hậu, ngại vị mẫu nghi thiên hạ, nhưng lại dám làm chuyện khiến vi phụ không thể dung thứ cho người."

An Tĩnh Triệt găng giọng, tay nắm chặt đấm.

"Là con của hần đúng không!" - Câu hỏi nhưng lại mang tính khẳng định khiến An Tĩnh Âm có vài phần kinh sợ.

"Cũng may Trầm Duật cũng chỉ là con rồi, nếu để hần có bằng chứng nắm thóp người, thì người nghĩ An gia sẽ ra sao. Âm Nhi à, sao người lại hồ đồ như vậy. Năm đó, người một hai đòi tiền cung, vi phụ chấp thuận cho người, còn nâng người đến ngại vị phượng hoàng, vậy mà người lại báo ân vi phụ như thế này?"

An Tĩnh Âm chưa bao giờ thấy cha mình tức giận đến như vậy.

"Cha, nhi nữ làm như vậy không phải là để giúp cha hay sao. Trầm Duật đó, một chút cũng không nhìn đến nhi nữ, cho nên nhi nữ mới liều làm ra loại chuyện này. Cha yên tâm, nhi nữ đã cho người làm giả bản kê khai phi tẩn thị tẩm. Hơn nữa, nhi nữ còn cố tình để ả nha hoàn của Cự Linh Nguyệt nghe chuyện con giả mang thai, để nàng ta tìm cách vạch trần nhi nữ, như vậy nhi nữ sẽ dễ dàng loại bỏ mối nguy hại cho cha."

An Tĩnh Âm đắc ý với màn kịch mà nàng dựng lên.

"Mau giải quyết cái thai đó đi, bằng không vì phụ sẽ giải quyết ngươi."

An Tĩnh Triệt không quan tâm An Tĩnh Âm có muốn phá hay không, điều hắn quan tâm, chính là không thể để có sơ hở lúc bây giờ. Nữ nhi nhà An Tĩnh đã định sẵn là quân cờ trong bàn cờ lớn mà An Tĩnh Triệt đang thu tóm lúc bấy giờ. Cho đến khi hắn có thể thành công đẩy Trầm Duật xuống, hắn sẽ làm mọi thứ để bản thân thuận lợi từ từ tiến quân trên bàn cờ vương vị này.

...

"Hoàn Nha, ngươi có biết độc Tán Cốt Hoàng không?"

Bạch Anh tay cầm một cuốn sách bàn về các loại độc dược, tay kia đưa chén trà lên nhấp nháp. Nàng cố tình nhắc đến Tán Cốt Hoàng, vì nàng chắc chắn, nếu Hoàn Nha này chính xác bị An Tĩnh Âm thu tóm, thì sẽ có phản ứng với thứ độc dược chết người này.

"Ta nghe nói, Tán Cốt Hoàng là thứ độc khi ngấm vào người sẽ ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng, làm cho tim gan của kẻ trúng độc suy yếu dần, thường độc phát cơn đau vào mùa lạnh và độc phát trên dưới mười lần, kẻ trúng độc sẽ chết."

Bạch Anh cố tình nói cho Hoàn Nha nghe.

"Chế phẩm của Tán cốt hoàng là cồng phẩm của Ô Nha, nhưng được giải thì lại của Nữ Chân. Vừa hay ở chỗ bồn cung, lại được Quận Hầu Vương Phi tặng cho một ít. Chắc không có dịp để thử nghiệm rồi."

Nói xong, nàng liền nhếch miệng, làm bộ chán nản. Hai tay chấp trước bụng:

"Lát nữa, ta cùng với Trầm Dã Vương đến cung của Hoàng Hậu, ngươi không cần đi theo, ở lại Tĩnh lệ cung, chăm sóc mấy chậu Bì Ngạn cẩn thận, còn nếu chán thì cứ đi kiếm việc khác làm."

Nàng dặn dò Hoàn Nha, xong rồi bảo nàng ta giúp nàng chuẩn bị bồn nước nóng để đi tắm.

...

Bạch Anh đắm mình trong dòng nước nóng quán quanh cơ thể trắng nõn nà, đẹp đẽ. Nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày nàng phải làm những chuyện này. Nàng căn bản chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, thất sủng cũng được, miễn là trải qua kiếp hồng trần trong thân dạng Cự Linh Nguyệt nơi cung cấm mưu quyền này. Nhưng lại tiếc, ông trời không hiểu lòng nàng.

Bạch Anh nhắm mắt, thả mình buông lơi.

"Ừm..."

Nàng có cảm giác đôi môi mình trở nên ướt át, muốn mở mắt ra nhìn xem là ai mà không mở ra được.

Dường như có bàn tay to lớn nào đó đang che đôi mắt nàng. Hắn tùy ý thưởng thức cánh môi mật đào ngọt lịm của nàng, rồi lại biến mất chẳng chút dấu vết nào.

Hắn, rốt cuộc. Là kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bất cẩn

"Mỹ nhân." - Không cần nghe báo cũng biết là ai đến.

Bạch Anh khẽ thở hắt, phiền não, lấy tay xoa xoa vầng thái dương. Đợi hắn vào, nàng liền nở nụ cười như hoa như ngọc, thi lễ.

Trầm Dã không đợi Bạch Anh thẳng người, liền chạy đến, kéo tay nàng ra khỏi Tĩnh Lệ Cung.

Áng chừng đi qua tạp dịch phủ, Bạch Anh khụy xuống, nói nàng bị đau nặng, không thể nhìn được nữa. Nói rồi, nàng ôm bụng, ra vẻ đau đớn, ghé vào

tạp dịch phủ.

Nàng đảm bảo chắc rằng khuất qua tầm nhìn của Trầm Dĩ, liền đi một vòng chắc chắn không có Hoàn Nha ở đây, nàng liền lên cửa sau, thay đồ của nô dịch, rồi đi về Tĩnh Lệ cung.

...

Bạch Anh không đi vào cửa chính, mà lần nữa đi từ cửa phụ vào.

Đúng như nàng dự đoán. Hoàn Nha này, là thân cận của An Tĩnh Âm, mà bây giờ, chưa phải lúc, khừ nàng ta.

"Hoàn Nha, ngươi muốn tìm giải dược Tán Cốt Hoàng?"

Bạch Anh chậm rãi, đi tới, môi nhếch mép.

Ả hầu Hoàn Nha, giật mình không ngờ Bạch Anh quay lại, mặt trắng bệch.

"Nương nương, nô tỳ chỉ là dọn dẹp phòng cho người thôi."

Bạch Anh ngồi xuống, tay nâng cốc trà nguội, hớp một miếng, rồi lại ho nhẹ.

"Dọn dẹp, mà đến ẩm trà, cũng không thể thay lại hũm?"

Hoàn Nha thấy thế, liền vội vàng ôm ẩm trà.

"Nô tì đi pha bình mới cho người."

Bạch Anh chỉ lắc đầu: "được giải Tán Cốt Hoàng, có thể ban cho người."

Hoàn Nha nghe đến đó liền khựng lại, đầu quay ngoắt lại: "Nương nương, người đem cống phẩm thượng hạng ban cho nô tì, nô tì không dám."

"Bản cung vẫn chưa nói hết. Ta biết An Tĩnh Âm làm gì các người, cho nên, nếu người giúp ta, ta sẽ đưa người viên Tán Cốt Hoàng. Tất nhiên, ta sẽ đưa trước đặt cược sự thông minh của người."

Bạch Anh vuốt lấy bộ giáp móng vàng, được điêu khắc tinh xảo.

Cả người Hoàn Nha sửng lại, hai mắt mở to.

"Nương nương, cầu xin người cứu nô tì, cầu xin người."

Bạch Anh nhìn Hoàn Nha đang quỳ xuống xin mình, cũng ngồi xuống, đỡ nàng ta lên, ánh mắt dịu dàng:

"Được rồi, đứng lên nào. Trước tiên, bản cung cần người nói cho ta biết, cái thai của An Tĩnh Âm là thật hay giả?"

"Nương, là thật, nhưng không phải của hoàng thượng." - Hoàn Nha ấp úng, ánh mắt run rẩy.

Bạch Anh nhìn nàng, chỉ khẽ gạt đầu, lấy trong ống tay áo, một lọ màu trắng.

"Trong này, chính là một nửa giải dược Tán Cốt. Sau bảy ngày dùng nó, ta sẽ đưa người thuốc dẫn, để giải nửa còn lại."

Nói rồi, Bạch Anh xoay người, đi thay lại y phục nam nhân. Nàng bây giờ, thật muốn xuất cung.

...

Lúc trước, xuất cung, có Tiểu Thúy lẽo đẽo theo sau, nhắc nhở nàng phải thế này, không được thế kia. Còn bây giờ, không còn ồn ào, nhưng lại nặng nề trong lòng.

Bạch Anh vẫn men theo con đường cũ, đi qua Lãnh Cung, chui qua cái lỗ phía sau hậu viện định trốn đi, nhưng kỳ quái, nơi này có mùi gì đó. Lạ lắm. Nàng thoáng chốc cảm thấy cả người nhẹ bẫng, ngất đi.

...

Bạch Anh từ từ mở mắt. Nàng đang...bị trói!

Trước mắt Bạch Anh chính là Tiểu Thúy đang bị treo lơ lửng, khuôn mặt nhợt nhạt cùng bộ quần áo mỏng tan.

"Cự Quý Phi, người tỉnh rồi." - Giọng nói trong trẻo vang lên trong lãnh cung tịch mịch.

Bạch Anh thoáng cả kinh. Là An Tịnh Âm, nàng ta, không phải, đã biết chuyện nàng định làm gì rồi.

"An Tịnh Âm, ngươi định làm gì." - Bạch Anh vùng vẫy, ánh mắt điên cuồng, nhìn Tiểu Thúy yếu ớt.

"Cự Linh Nguyệt, bản cung hôm nay ra mặt, chính là vì, muốn cảnh báo ngươi. Có những chuyện nên nói thì nói, còn những chuyện không nên nói ra thì tốt nhất nên yên phận ngậm bồ hòn làm ngọt đi." - An Tịnh Âm, ánh mắt trở nên đáng sợ. Từ trong ống tay áo, rút ra một con dao bạc loáng bóng. Rạch từng nhát đau đớn trên người của Tiểu Thúy.

Tiếng khóc lóc, thảm thiết, van xin, của Tiểu Thúy, của Bạch Anh, hỗn độn trong sự tức giận, hả hê của An Tịnh Âm.

"Thuận ta thì sống, nghịch ta, thì chết. Cự Linh Nguyệt, rồi sẽ tới ngươi thôi. Chủ tử các ngươi, chỉ là thứ rác rưởi, đừng hòng cướp lấy sủng ái của Trâm Duật."

Trút giận lên Tiểu Thúy xong, đến khi thân hình yếu ớt đó gục xuống, máu nhiễm đỏ cả sàn nhà, An Tịnh Âm mới từ từ quay sang nàng.

"Cự Linh Nguyệt, ba năm trước ta nhẫn nhịn ngươi, ba năm sau, ta thề phải giết ngươi, hành hạ ngươi." - An Tịnh Âm, bị điên rồi.

Nàng ta vùng tay, đâm một cái xuống bả vai của Bạch Anh. Cảm giác đau đớn truyền đến não khiến cả người nàng rung lên bần bật. Bạch Anh đến bây giờ thì hiểu ra, Lãnh Cung này, có hét đến khản cổ, cũng chẳng ai để ý.

Vốn chỉ nghĩ, hậu cung, sẽ chỉ ra tay bằng những âm mưu, tai họa, nhưng Bạch Anh nàng cũng không tin được, bản thân lại bị mưu hại trực tiếp như thế này,

"An Tịnh Âm, ngươi ác hắc đã có kế sách che giấu tội ác của ngươi rồi chứ nhỉ?"

Ánh mắt Bạch Anh mơ hồ, giọng nói nặng nề. Con đau ngày càng điên cuồng cấu xé cơ thể nàng, đau đến điên cuồng. Tai nàng ù, nhưng vẫn muốn hỏi, để biết hậu cung này, còn gì là không thể nữa.

Trước mắt nàng bắt đầu nhòe đi, từng thớ thịt cảm nhận được cái lạnh từ lưỡi dao đang di trên người nàng.

"Chỉ cần ngươi chết, sẽ tự khắc có an bài." - An Tịnh Âm thổi một hơi nhẹ vào tai Bạch Anh.

Bạch Anh nàng bây giờ, từ từ nhắm mắt: Vậy cũng tốt, nàng sắp về lại thế giới thực của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Âm!

Hình dáng Tiểu Thúy vùng vẫy, những giọt máu tươi nhiều xuống, nhiều đến mức lênh láng, bấy nhầy trên sàn nhà lạnh lẽo.

"Hoàng Hậu nương nương, ta cầu xin người, xin người dừng lại. Xin người tha cho Tiểu Thúy. Ta cầu xin người."

Hình ảnh An Tịnh Âm không những không dừng lại, mà còn điên cuồng tới tập hạ sát.

"Chỉ vì ả đã nhìn thấy điều không nên thấy, nghe điều không nên nghe, cho nên đây chính là kết cục."

Chính là kết cục!

Chính là kết cục!

Chính là kết cục!

Bạch Anh giật mình tỉnh dậy. Trên trán nàng lấm tấm những giọt mồ hôi. Nàng nhìn xung quanh, tưởng chừng như là mộng, nhưng cái cảm giác đau đớn từ bả vai truyền đến khiến nàng nhận ra, bản thân không hề mơ mà là thật. Nó chỉ là tái hiện trong đầu nàng.

"Mỹ nhân, tỉnh rồi sao?" - Giọng điệu bồn chồn vang đến bên giường nàng.

Một thân đỏ bảo rực cháy, họa tiết những cái đuôi mềm mại nhưng lại lạnh lẽo của hồ ly thêu bằng chỉ vàng ở tà áo, Bạch Anh cảm thấy thật chướng mắt.

"Ngươi cứu ta?" - Giọng nàng yếu ớt. Miếng băng trở màu đỏ thẫm, ướt cả bả vai, chắc có lẽ là rách vết thương rồi.

Đầu óc Bạch Anh lại mơ hồ nghĩ đến Tiểu Thúy, ánh mắt nàng trở nên điên dại. Cả thân mình Bạch Anh nặng trĩu đổ xuống.

"Có phải ngươi đã cứu luôn Tiểu Thủy đúng không?" - Nàng nắm lấy vạt áo của Bạch Ly, ngược nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lùng.

"Nàng ta chết rồi." - Giọng hần trầm, lạnh lẽo.

Bạch Anh cảm thấy gai hết cả người. Móng tay nàng cắm sâu vào lòng bàn tay. Cảm giác tê dại từ bàn tay truyền đến khiến não nàng buốt lạnh. Nàng bây giờ chỉ muốn quay về thế giới cũ, nàng không muốn lúng sâu vào ngã cụt mang tên Hậu cung này.

"Hãy để ta đi, ta không muốn ở lại Hậu cung, làm ơn cho ta trốn đi. Ta cầu xin ngươi." - Nàng lại lần nữa nắm lấy vạt áo hần, cầu xin hần đưa nàng đi.

Nhưng đáp lại, ngực nàng lãnh trọn một cú đập đau điếng. Đau đến cả kinh. Bạch Ly trước mắt, sát khí phùng phùng.

"Ta cứu cô về, không phải để cô muốn bỏ trốn. Khi nào ta còn chưa đạt được mục đích, khi đó, cô sẽ không thoát khỏi ta. Còn chống đối ta, chỉ có chết." - Bạch Ly bóp lấy gò má nàng. Đôi mắt ẩn sâu lấp lóe như che giấu phần nộ, nhìn thẳng vào nàng, xuyên thấu cả suy nghĩ của nàng.

Hần vút nàng đi, như vút món đồ: "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta."

Nói rồi, hần xoay người bỏ đi. Lạnh lùng, tàn nhẫn.

...

Trầm Duật vuốt ve cái bụng hơi nhô của An Tĩnh Âm. Hần ra về cung nựng đứa trẻ chưa biết mặt kia. Nét mặt cũng trung ra sự vui vẻ, sủng hạnh An Tĩnh Âm.

"Thình an ti ti." - Ôn Tích là loi, bước đến chỗ của An Tĩnh Âm. Ánh mắt không rõ là có ý gì. Chỉ có nụ cười lảng lờ, thể hiện trên gương mặt của nàng ta.

An Tĩnh Âm, đưa tay cho thị nữ của nàng đỡ dậy. Ra dáng như một người đàn bà có mang, mệt mỏi, suy nhược.

"Ti ti, thật là song hỷ lâm môn." - Câu nói đầy ý ám muội của Ôn Tích khiến An Tĩnh Âm thoáng chút giật mình.

"Muội muội, ta chỉ là được thiên ý, ban cho long chủng, lại còn được hoàng thượng ưu ái. Đâu thể nói là song hỷ lâm môn."

An Tĩnh Âm cố ý khua môi múa mép, miệng thì cười niềm nở mà tâm lại muốn khiêu khích Ôn Tích.

"Ta chỉ đến biểu ti chút ít nhân sâm nghìn năm, cống phẩm của Ái Chân, xem như là lòng hiếu mến của ta dành cho đích tử của Hoàng Hậu nương nương." - Ôn Tích, miệng vẫn cười tươi tắn. - "Hy vọng sẽ tài hoa hơn người, mất tình hơn vạn vật, để không phải đội mũ xanh." - Ôn Tích cố ý ghé tai nói nhỏ cho An Tĩnh Âm nghe.

Miệng vẫn cười nhưng nét mặt nàng ta, lại như xuyên thấu, che đôi An Tĩnh Âm. Trong thoáng chốc, cả sống lưng nàng ta, nổi con lạnh gai người. Ánh mắt cũng nét mặt lạnh như tờ, ra vẻ bình chân như vại, như thể, nàng ta chẳng biết Ôn Tích đang ám chỉ ai.

...

Bạch Anh mở mắt, ngồi dậy. Nàng nhìn xung quanh. Đầu vắng lặng. Bạch Ly đi rồi. Nàng ngồi trên chiếc giường trải nệm bông, ấm áp. Nhưng lại màu đỏ. Hầu như khắp nơi đều là màu đỏ. Kể cả y phục của hần.

Đầu nàng lại hiện về dòng chảy đầy máu.

Hai tay Bạch Anh ôm lấy đầu. Nàng đi đến trước gương, gương đôi mắt hai màu buồn nhìn vào hình bóng nàng phản chiếu. Từ bao giờ lại thành như vậy? Vậy ra đây là lý do vì sao Cự Linh Nguyệt tuần tiết hay sao?

Nhưng nàng không muốn như vậy. Nàng sợ cái chết, lại càng sợ chốn hoàng cung đó. Sợ nữ nhân tên An Tĩnh Âm. Nàng thật sự sợ.

Nước mắt nàng, lạnh lẽo, trượt trên đôi gò má gầy gò trắng trẻo. Bạch Anh bây giờ chỉ muốn trốn chạy. Nàng muốn thoát khỏi bức tường cao đó. Nàng phải chạy trốn. Nàng buộc phải liều mình trốn ra. Trốn ra thì mới có thể sống sót được. Mới có thể bình bình an an mà sống nốt phần đời của Cự Linh Nguyệt khôn kiếp này được.

Đúng. Nàng phải đi. Phải trốn ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Có tâm, có cầu lại không có lực

Trời lại trở rét. Bạch Anh ở đây, cũng qua hai ngày. Trong hai ngày, nàng kỹ càng quan sát, ghi nhớ từng hoạt động, góc ngách của cái nơi u ám, đỏ hoắt này.

Nàng càng tìm hiểu, thì lại càng nhận ra chạy thoát khỏi là điều gần như không thể.

Bốn bề của nơi này, chỉ toàn là vực sâu. Đen. Tối. Mờ mịt. Lạnh lẽo. Nàng đứng bên bệ cửa sổ. Trời trở sương, mưa nặng nề, nồm nùng. Gió to nổi lên, luồn sau gáy Bạch Anh. Từng cơn gai ốc nổi lên, rùng hết cả mình. Nàng thở hắt ra, đành đi dạo vài vòng cho vui chán.

Nơi này có ba sảnh chính, Điện Chủ, chỗ của hân, Kế điện, nơi lưu trữ tất cả những bí mật ở đây, cuối cùng là Kiến Linh. Nàng nghe nói, Kiến Linh là nơi ở của một vị cung chủ, nhưng lại để trống.

Bạch Anh cứ lẩm nhẩm hai chữ Kiến Linh. Miệng nàng mấp máy đến nỗi ngạc nhiên. Kiến Linh không phải là cách gọi khác của tên Linh Nguyệt ư?

Nàng lắc đầu, phù định suy nghĩ đó:

"Xin hỏi cô nương, Kiến Linh trước đây từng có vị cô nhân nào lưu trú vậy?"

Nàng đứng trước cửa Kiến Linh, trong lòng tự nhiên gợn lên thứ gì đó.

"Hoàng quý phi, chớ nên hỏi cổ sự, Điện chủ không thích đâu." - Một nữ nhân, mặc hồng y, trán đeo dải dây đỏ, mép dây có chữ "nguyên", nhưng gương lại mang mạn che đi nửa dưới. Nói rồi, vị nữ nhân này liền nhanh chân rời đi. Trước lúc đi, còn dặn dò: "Ngài có thể vào trong, nhưng tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì."

Bạch Anh chỉ gật nhẹ. Nàng lưỡng lự, là nên vào, hay chỉ nên ở đây. Nàng đắn đo mãi rồi quyết định bước vào.

Kiến Linh, có lẽ, là nơi đẹp nhất mà nàng thấy ở cái nơi u ám này. Căn phòng vẫn mang một màu đỏ. Tuy nhiên, lại tô điểm thêm cảnh mai vàng, chủ nhân nơi này, chọn một bức phong họa hình vị cô nương, mặc xiêm y của tộc Ái Chân, đầu đội chiếc mũ dành cho nữ nhân Ái Chân, với phần trước, đính những chuỗi hạt che gần như hết cả gương mặt. Dáng vẻ thướt tha, yêu kiều, đưa bàn tay trắng nõn, nâng cằm của mình, đứng dưới góc anh đào, trông rất giống Dương Ngọc Hoàn mà Bạch Anh từng đọc trong sách. Nhưng đây là Phù Thiên cơ mà, làm gì có Dương Quý Phi.

Bạch Anh ngắm nghía vị mỹ nữ kia, đến quên mất lời cảnh báo của nữ tử vừa nãy. Từng ngón tay nàng chạm lên nét mặt của mỹ nữ Ái Chân, nàng cảm nhận một luồng ký ức chạy ngang qua, như thể nàng chính là cô nương trong họa.

"Á."

Bạch Anh bị một lực mạnh xô ngã nhào ra đất.

"Nhốt nàng ta lại." - Nam tử áo đen bất ngờ xuất hiện, dùng một chương đẩy Bạch Anh văng ra xa.

...

"Khẩn xin hoàng huynh ban lệnh tìm kiếm tung tích Cự Quý Phi. Nữ nhân như nàng, không thể một mình biến mất như vậy." - Tiểu Hàn biểu lộ sự nóng lòng, thấp thòm, lo cho Cự Linh Nguyệt.

Hai ngày trước, Lân cung bị phóng hỏa, đốt cháy đến trụ nát. Bên trong đó, còn có thi thể bị chết cháy, gớm ghiếc vô cùng. Vậy mà trùng hợp, trong thời gian đó, Cự Linh Nguyệt cũng biến mất.

"Hoàng đệ, người thật sự rất có lòng trung nghĩa. Không những tháo vát việc đất nước, còn rất lo lắng cho hậu cung của trẫm." - Trầm Duật ngả gối trên chiếc ghế bành ở Đường Tâm Điện.

"Cự quý phi, ít nhất cũng là nhất phẩm hoàng quý phi, chỉ sau hoàng hậu nương nương. Hơn nữa nương nương, không cường cầu sủng hạnh, ngược lại còn phò tá hoàng hậu nương nương, đột nhiên mất tích như vậy, thật có chỗ không đúng." - Tiểu Hàn có chút chứng lại.

"Hoàng huynh, tứ ca nói vậy cũng không sai, Cự mỹ nhân, còn từng đắc tội với ta, vốn vẫn nên chuộc tội nhưng lại biến mất tăm tích, há còn đâu mặt mũi của thần đệ đây." - Trầm Dĩ bộ dáng nửa đùa nửa thật, chép miệng tặc lưỡi.

"Háo, hai thân tín của ta, xem ra rất coi trọng vị phi tử này của trẫm. Vậy được, ta giao lệnh bài kim ung cho bát đệ, ra khẩu dụ đệ mau chóng tìm bằng được tung tích của Cự Quý Phi nhanh nhất có thể."

Từ đầu chí cuối, Trầm Duật sắc mặt đều không thay đổi, đến một chút gợn sóng cũng không hề có.

Tiểu Hàn nhìn Trầm Dĩ nhận lấy lệnh bài, tay nắm chặt thành quyền, dù hiểu rõ Trầm Duật muốn gì, nhưng lòng hân vẫn không nguôi những gợn sóng liên tục phập phồng nơi trái tim.

...

"Người vẫn chưa từ bỏ cái thai?" - An Tịnh Triệt nhường mảy hương xuống cái bụng còn phẳng của An Tịnh Âm. An Tịnh tướng quân mang danh đến thăm thai cùng An Lữ. Nhưng thực chất muốn xem phản ứng của của An nữ nhi của hân.

"Cho nữ nhi thêm thời gian, nữ nhi chắc chắn không làm phụ lòng gia phụ."

Dẫu vẫn muốn giữ lại cái thai, nhưng An Tĩnh Âm có linh cảm, Đào Hằng Ôn Tích đó đã biết chuyện cái thai không phải của Trầm Duật. Nắm tay nàng ta nắm chặt lại, muốn Trầm Duật thì Cự Linh Nguyệt cản đường nàng, muốn đưa con thì nữ nhân Ôn Tích lại phá nàng. An Tĩnh Âm nàng không cam!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chết!

Hôm nay, nàng ta lấy có mang thai, muốn đến Ngự Hoa Viên để hít thở không khí trong lành, an dưỡng long chủng.

Trời sáng ban mai, An Tĩnh Âm lệnh cho Xuân Thủy mời Ôn Tích đến cung mình. Truyền khẩu dụ nói có chuyện muốn cùng tâm sự với Ôn Tích trên đường đến Ngự Hoa Viên cùng chúng phi tần tí muội.

"À nữ nhân đó lại muốn tính toán gì ta chứ." - Ôn Tích, ngón tay đặt lên cằm chau cặp mày lá liễu, trừ khi là cái thai của nàng ta. Nhưng rốt cuộc là dùng cách gì đây.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Ôn Tích vẫn đứng dậy, nàng ta đến cửa cung của An Tĩnh Âm trong tâm thế cao ngạo không chút lo lắng.

"Đào thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn an." - Ôn Tích yếu điệu, đánh mắt nhìn biểu hiện của An Tĩnh Âm.

Nàng ta chỉ dịu dàng cười:

"Ôn Tích muội muội, đợi muội cũng đã lâu, có vài chuyện muốn hàn thuyên cùng muội."

"Hoàng hậu nương nương đã cậy, muội đây sao dám từ chối, chỉ bằng tí muội chúng ta vừa đi vừa nói vậy." - Ôn Tích linh cảm không lành, ở lại đây chắc chắn có chuyện, chỉ bằng đi như vậy, An Tĩnh Âm cùng tí nữ của nàng ta sẽ không có cơ đồ tội cho Ôn Tích.

...

"Muội muội, ta và muội lâu nay ngồi cùng thuyền, ắt hẳn hiểu rõ tâm tư của nhau." - An Tĩnh Âm vẫn từ tốn, bước đều đều. Bàn tay gầy, trắng vuốt ve bụng mình, đáy mắt vẫn không để lộ tâm cơ.

"Tí tí chí phải. Ta và tí vốn cùng chung chí tuyến, nay lại có thêm tiểu hoàng tử trong bụng, chí tuyến này của chúng ta vững lại thêm vững." - Ôn Tích miệng cười mà lòng lại không yên.

"Tí muội ta thân thiết nên đôi khi sẽ có vài chuyện không thể giấu. Giống như A Âm ta bên cạnh hầu hạ Trầm Duật lâu như vậy đều không hề có mang. Vậy mà dạo gần đây đã mang long thai, bụng cũng nhô đến rõ rệt như vậy." - An Tĩnh Âm gọi thẳng tên húy của hoàng đế, nói ra những điều khiến Ôn Tích càng nghe càng thấy lòng mình sợ hãi.

"Tí tí, muội muội quên mất có nhân sâm mấy ngày trước hoàng thượng ban cho, chỉ bằng tí đến trước ta sẽ quay về lấy rồi mang đến cho tí." - Ôn Tích cố gắng tìm cái cớ để đào thoát.

"Muội muội không phải vội, cứ nghe cho hết tâm sự trong lòng của ta đã. Vị tí này vẫn muốn nói vài lời thật lòng cho muội nghe. Cứ yên tâm, với người sắp chết ta tuyệt nhiên sẽ không nói dối." - An Tĩnh Âm cười, khóe mắt nheo lại như thể là chuyện rất vui.

"An Tĩnh Âm, tí lại thích nói đùa, vẫn là trời đang trong xanh, cá vẫn bơi dưới hồ trong sao."

An Tĩnh Âm nắm lấy tay của Ôn Tích bước lên cây cầu bắt ra ngự hoa viên.

"Muội muốn đi cũng được, chỉ là, ta có một bí mật muốn cho muội biết... Cái thai này của ta, cũng là long thai. Nhưng long thai này không phải của Trầm Duật, mà là của Trầm Dã. Muội thấy thế nào. Hơn nữa, trời hôm nay cũng rất xanh, rất đẹp, nhưng mà, nước trong hồ này nom veo quá, e cá không sống được đâu."

Một cổ đáng sợ nổi lên trong vòm họng Ôn Tích, nàng ta lơ mơ đoán ra nữ nhân trước mặt muốn làm gì mình.

"An Tĩnh Âm, hôm nay nguoi đẩy ta xuống, không sợ bí mật của nguoi sẽ bị bại lộ hay sao."

An Tĩnh Âm chỉ bật cười khúc khích, hai mắt trừng lên: "Đào Hằng Ôn Tích, đứng ở đây chắc các phi tần ngoài kia cũng đủ nhìn thấy rồi."

Nói rồi, An Tĩnh Âm túm lấy tay áo của Ôn Tích tự mình vùng vằng, hét lớn:

"Ôn Tích muội muội, cầu xin muội đừng giết con ta, cầu xin muội." - Nói rồi, An Tịnh Âm tự làm ngã mình, đập mạnh phần bụng vào thành cầu, cả người ngã xuống hồ sâu.

Xuân Thủy cũng vội vàng hét lớn: "Ôn Tích phi tử giết hoàng hậu nương nương, cứu mạng, cứu mạng "

À ta vội nhanh chân lẹ tay chạy biến đi, hét lớn khắp ngự hoa viên. Một đám phi tần, cung nữ, còn có cả thị vệ, lần lượt kéo đến.

Tất thấy những người bọn họ, đều nhìn thấy An Tịnh Âm thì rơi xuống nước, còn Ôn Tích, ở mép tay áo bị rách trượt một đường dài, đang chờ người, sợ hãi nhìn xung quanh.

"Mau chóng bắt lấy Ôn Tích nương nương!"

...

Bạch Anh ở trong một căn phòng tối, lộ mọ tỉnh dậy. Dưới cái ánh nắng mờ mờ, huyền ảo. Nàng nhìn thấy một hắc y nhân, đeo mặt nạ khắc hình phượng đang chăm chú nhìn nàng.

"Ngươi là ai, muốn làm gì ta?" - Nàng gọi lớn. Nhưng hắc y nhân im lặng, không đáp. Đột nhiên hắc y nhân cúi đầu, rồi rời đi trước một tên nam tử khác.

"Cự quý phi, ở chốn cung cấm không ai quản, nên ở đây liên giống như Từ Cẩm Thành, ngang nhiên động vào đồ của quả nhân?"

Giọng nói đó, nàng nhận ra, chính là hắc y nhân, là Bạch Ly. Bất chợt, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng của nàng.

Hắc y nhân từ từ tiến đến chỗ nàng.

/Bốp/ - Một cái tát đau điếng giáng xuống mặt nàng. Đau đến nỗi, không kiềm được khước mắt, chảy xuống một giọt lệ.

"Đau không?" - Hắc y nhân cầm nàng. - "Ngươi vốn là kẻ thất bại, một ả nữ nhân vô dụng. Bàn tay của ngươi, không xứng chạm vào đồ vật của bản nhân."

Hắc y nhân cúi gương mặt, phả vào mặt nàng một làn hơi lạnh, đầy tàn khốc. Bạch Anh cảm thấy sợ, sợ hãi đến tột độ. Gương mặt nàng nhăn nhúm lại, đau đớn. Đôi mắt đỏ lên những tia máu yếu ớt.

"Lại định dùng đôi mắt đỏ để nhìn ta hay sao? Ngươi nghĩ Bạch Ly ta, sẽ lại bị ngươi lừa hay sao mỹ nhân?"

"Ngươi...muốn gì..." - Giọng nàng run rẩy.

Bạch Ly bật cười, hắc y nhân cúi xuống áp bờ môi lạnh lẽo lên đôi môi nàng. Bạch Anh cảm thấy như bị si nhục. Nàng dùng hết sức cắn mạnh vào môi hắc y nhân. Đến nỗi cả miệng nàng, đều tanh mùi máu.

Bạch Ly từ từ buông ra, hắc y nhân lau đi khước miệng, nhếch mép:

"Kính tởm. Nữ nhân như ngươi, khắp người, đều chảy một dòng máu của loài dê tiện, chẳng chỗ nào sạch sẽ. Nếu đã như vậy." - Bạch Ly đưa tay xé áo nàng.

Đè nàng ra nền đất lạnh lẽo.

"Thứ nữ nhân như ngươi, không đáng được tôn trọng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đào tẩu!

Bạch Anh bò dậy từ nền đất lạnh lẽo, dơ dáy. Đầu tóc rối bù, môi thì sưng tấy, nứt nẻ, rướm rướm vị nồng tanh của máu. Đôi mắt điểm lệ sưng húp nhìn những mảnh quần áo bị y xé rách, vuren vải khắp nơi.

Nàng rút từ trên tóc mình, cây trâm Bạch Ngân trên tóc, từ từ nhìn xuống cái cổ tay trắng ngần, nhỏ ngy.

"Cái gì mà ý trung nhân. Cự Linh Nguyệt có chết thì đã sao chứ. Ta việc gì phải vì người khác mà chịu đựng những thứ này." - Bạch Anh yếu ớt, run rẩy. Nàng thu mình, co lại. Hốc mắt đỏ hoe, cảm thấy lòng mình đau tức đến nghẹt thở.

Nàng không đáng bị như vậy. Nàng không hề đáng, nàng vô tội. Trong phút chốc, trong đầu Bạch Anh dấy lên suy nghĩ rằng có lẽ, nên chết đi. Chết rồi nàng sẽ quay về thế giới của mình.

Bạch Anh hạ cây trầm đâm vào cổ tay mình.

/bang/ - Bóng người lướt mình như gió, lao đến chụp lấy cổ tay nàng...đau đến giật mình.

"Tại sao, lại can ta." - Bạch Anh đau khổ ngược nhìn hắc ảnh. Nhưng y không trả lời nàng.

"Cầu xin ngươi, đừng ta chết đi. Ta cầu xin ngươi." - Nàng níu lấy tà áo của y.

Chỉ là, y cúi xuống, bóp lấy cổ nàng. Bóp chặt đến nghẹt thở.

"Ta không cho phép, ngươi không có tư cách chết."

Nói rồi, y vút nàng xuống.

"Trời lại, rồi canh chừng ả ta."

...

An Tịnh Âm nằm mê man trên giường. Đôi mày nhíu lại, đau đớn vô cùng. Trầm Duật ngồi bên phải nàng ta, tay cầm tay, vẻ mặt lo lắng.

"Hoàng đế bề hạ, ngày hôm nay, A Âm của ta vì ngươi, vì nữ nhân của ngươi mà mất đi hài tử đầu lòng, nếu người dám dung túng kẻ ác làm điều tày đình, đừng trách bản tướng bất trung với người." - An Tịnh Triệt dù trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ "Phụ mẫu tại, bất viễn du, du tất hữu phương".

(* tương đương với đi thừa về trình. Ý muốn nói An Tịnh Triệt lo lắng bất mãn cho con gái, dù con đã hồng hạnh xuất tường nhưng vẫn muốn bảo bọc con.)

Trầm Duật nghiêm mặt, đáy mắt sắc sảo, ánh lên tia bất thường. Hắc hiểu rõ tâm tư An Tịnh Triệt chưa bao giờ đơn giản, chính vì vậy, đoán chắc An Tịnh Triệt sẽ nhân cơ hội này, đòi hậu hĩnh cho bản thân. Trầm Duật im lặng.

"Chuyện này xin An tướng quân yên tâm, đại huynh chắc cy sẽ trừng phạt ả ác nữ đó đích đáng." - Trầm Dĩ vuốt cằm, tỏ vẻ chính nghĩa, thương xót cho An Tịnh Âm.

"Vậy được." - Nói rồi, An Tịnh Triệt cùng An Lữ rời khỏi cung hoàng hậu.

"Cung tiền Hoàng thượng, vương gia." - Trầm Duật, Trầm Dĩ cũng lần lượt rời đi.

Tiếng bước chân, tiếng xì xào, nhỏ dần. Tất dần. Đến khi im bặt.

"Bọn họ...đều đi cả rồi?" - An Tịnh Âm yếu ớt, hỏi Xuân Thủy. Nắm tay nắm chặt, găm sâu móng vào lòng bàn tay.

"Bẩm nương nương, đều đi cả rồi." - Xuân Thủy đáp.

An Tịnh Âm chỉ ừm một tiếng rồi bảo nàng ta ra ngoài. Một mình nằm trên giường, vuốt cái bụng đã phẳng lì của mình. Hốc mắt không kìm được chảy xuống giọt nước mắt. Nàng tự hỏi, đã phê được Ôn Tích, đã dứt đi nghiệt chủng đe dọa ngôi vị của nàng rồi, thì tại sao lại phải khóc. Tại sao lòng nàng lại phải đau.

An Tịnh Âm cứ như thế, cắn chặt cánh môi, không để bản thân khóc thành tiếng.

...

Hai tay Bạch Anh bị trời đỏ, sưng tấy. Nếu đã không thể chết, thì phải trốn ra.

Nàng lại lồm cồm bò dậy. Cố gắng tận dụng chút ánh sáng nhỏ nhoi đang le lói, tìm kiếm cây trầm của mình. Hai tay nàng chạm phải vật dài, sắc lạnh, đoán chắc là cây trầm của mình. Nàng lết sát mép tường, cố gắng, từng chút, từng chút một cựa sâu vào sợi dây thừng trời chặt nàng.

Nàng cứ chọc rồi cựa, cuối cùng cũng dứt. Nhưng vẫn chưa vội, nàng bình tĩnh giả vờ giấu hai tay ra phía sau, lết về phía cửa, đồng thời rút ra túi cò được trộm được lúc còn ở chỗ tên Bạch Ly đó.

"Đại tỉ, xin tỉ, xin tỉ..." - Nàng thều thào, ra vẻ yếu ớt, gần như lịm đi.

Nữ tử canh chừng nhìn bộ dạng của nàng, y không đáp, nhưng cúi thấp người xuống.

"Cầu xin tỉ, cho ta miếng nước...nước...xin tỉ..." - Nàng giảm giọng mình nhỏ, ra sức thều thào.

"Cực cô nương, cô muốn gì?" - Nàng ta không thể nghe rõ nàng, liền nhích đến hỏi lại.

Bạch Anh nhân cơ hội này ném nắm cò hương vào mặt y.

"Ngươi..." - Nữ tử ngã xuống, trước ánh nhìn sợ hãi tột độ của Bạch Anh. Người nàng run bần bật, ngồi thụp xuống, bò đến, lục soát người y để kiểm tra chìa khóa.

Đây rồi. Nàng giật mạnh ra. Nghe rõ tiếng vải rách trong sự yên tĩnh của không gian tăm tối đang bao vây nàng. Bạch Anh mau chóng mở cửa rồi đối quần áo với nữ hắc nhân đang nằm bệt dưới sàn. Nàng kéo y vào bên trong, nằm quay đầu lại, trói y, nhét vải rồi ra ngoài khóa cửa lại.

Chỉnh đốn tất cả, rồi cầm lấy thanh kiếm rời đi. Nàng cũng không quên đeo miếng che mắt, và che nửa mặt phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.